

34-35-36-37-38

Handelingen -39-40-41-42-43

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1984-1985

Vergaderingen van juni 1985

SUBSIDIERING PRIVAATRECHTELIJKE NEDERLANDSTALIGE ARCHIEF- EN
DOCUMENTATIECENTRA
SUBSIDIEREGELING POLITIEKE VORMINGSINSTELLINGEN
WIJZIGING WAARBORGGRENS GEWEST BEVORDERING ECONOMISCHE EXPANSIE
PREVENTIEF BEDRIJFSBELEID
SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN
SUBSIDIEREGELING NEDERLANDSTALIG ONTWIKKELINGSWERK VOOR
VOLWASSENEN
SUBSIDIERING PARTICULIERE SPORTINFRASTRUCTUUR
ERKENNING NIET-OPENBARE TELEVISIEVERENIGINGEN
VERBREIDING AUDIOVISUELE PROGRAMMA'S VAN PLAATSELIJK BELANG
WIJZIGING EN AANVULLING WET RUIMTELIJKE ORDENING EN STEDEBOUW
WIJZIGINGJACHTWET
BEVOEGDHEID GEMEENSCHAP PERSOONSGEBONDEN AANGELEGENHEDEN
BIJZONDERE JEUGDBIJSTAND
ADMINISTRATIEF TOEZICHT OP GEMEENTEN
MOTIE VOORKOMING DISCRIMINATIE IDEOLOGISCHE EN FILOSOFISCHE REDENEN
OMVORMING COMMISSARIAAT-GENERAAL INTERNATIONALE CULTURELE
SAMENWERKING
SAMENWERKINGSAKKOORD MET DUITSTALIGE GEMEENSCHAP
MILIEUVERGUNNING
BELEID GEMEENSCHAP INTERNATIONALE CULTURELE SAMENWERKING

Inhoud

Nr. 34 **Maandag 24 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1123

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1123

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1123

Ontwerp van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Advies van de Raad van State
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Verslagen
Indiening, blz. 1124

Aanvullend verslag
Indiening, blz. 1125

Motie
Indiening, blz. 1125

Opmerking van het Rekenhof
Indiening, blz. 1125

Interpellatie (R.v.O. art. 67)
Indiening, blz. 1125

Dringende vraag (R.v.O. art. 66, 5)
Dringende vraag van de heer J. DeMol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de plannen om Nieuwdonk-B erlare uit te bouwen tot een recreatiecentrum, blz. 1125

Vragen (R.v.O. art. 66)
Vraag van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de aankoop, de verhuring en de bestemming van de Villa Maritza te Oostende, blz. 1126

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de onverantwoorde televisie-uitzending, door de BRT, van de gewelddaden die de voetbalmatch Juventus-Liverpool voorafgingen, blz. 1127

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het waterzuiveringsbeleid en het reinigen van de oppervlaktewateren, blz. 1128

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de loodvergiftiging ten gevolge van schilderwerk aan hoogspanningsmasten

Vraag van de heer J. Valkeniers tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de loodvergiftiging ten gevolge van schilderwerk aan hoogspanningsmasten, blz. 1128

Vraag van de heer E. Baldewijns tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het storten van vliegass te Genk-Sledderlo, blz. 1129

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende erkenning en subsidiëring van de privaatrechtelijke Nederlandstalige archief- en documentatiecentra – 308 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1130
Sprekers : de heren P. Breyne, verslaggever, W. Seeuws, L. Dierickx, A. De Beul, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1133

Voorstel van decreet van de heren G. Verhaegen, E. Beysen, J. Van Elewyck en P. Van Grembergen houdende de subsidie-regeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in politieke vormingsinstellingen – 331 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 1135
Sprekers : de heren W. Seeuws, verslaggever, E. Beysen, G. Verhaegen, L. Dierickx, J. Van Elewyck

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1143

Ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 2 van het decreet van 16 juni 1981 tot vaststelling van de grens der verbintenissen van de waarborg van het Vlaamse Gewest bij toepassing van de wet van 17 juli 1959 tot uitvoering en ordening van maatregelen tot bevordering van de economische expansie en de oprichting van nieuwe industrieën en de wet van 30 december 1970 op de economische expansie – 307 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1147
Sprekers : de heren P. Deprez, verslaggever, O. Van Ooteghem, Minister H. Schiltz

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1149

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1150

Nr. 35 **Maandag 24 juni 1985**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1151

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid – 299 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1151
Sprekers : de heren P. Deprez, verslaggever, A. Denys, N. De Batselier, M. Olivier, O. Van Ooteghem, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1161
Spreker : de heer L. Bril

Ontwerp van decreet op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – 304 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 8

Algemene bespreking, blz. 1165
Sprekers : de heren M. Olivier, L. Bril, O. Van Ooteghem, N. De Batselier

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1169
Sprekers : de heer O. Van Ooteghem, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1172

Nr. 36 **Dinsdag 25 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1173

Ontwerp van decreet houdende de subsidieregeling van projecten en organisaties inzake het Nederlandstalig ontwikkelingswerk voor volwassenen en specifieke subsidieregeling voor bijzondere doelgroepen en problemen in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk – 315 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1173
Sprekers : de heren M. Decoster, verslaggever, P. Breyne, W. Seeuws, L. Dierickx, E. Beysen, A. De Beul, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1183
Spreker : Minister K. Poma

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. houdende subsidiëring van werken tot het oprichten en/of verbeteren van private sportinfrastructuur – 24 (1981-1982) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1190
Sprekers : de heren P. Breyne, verslaggever, W. Seeuws, A. Diegenant, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1198

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1199

Nr. 37 **Dinsdag 25 juni 1985**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1201

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1201

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1201

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van een beraadslaging, blz. 1201

Sprekers : de heren A. DeBeul, J. Van Elewycq, mevrouw M. Smet, Minister K. Poma, mevrouw W. Demeester-De Meyer

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de instandhouding van het cultureel patrimonium en de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, blz. 1203

Sprekers : de heer J. De Mol, Minister K. Poma

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen – 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Voorstel van decreet van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden – 221 (1982-1983) – Nrs. 1 en 2

Stemming over het voorstel tot verdaging van de beraadslaging, blz. 1206

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Algemene bespreking, blz. 1206

Sprekers : de heren I. Van Belle, Minister K. Poma, H. Van Rompaey, J. Van Elewycq, G. Verhofstadt, G. Temmerman, A. De Beul, L. Van den Bossche, J. De Seranno, E. Beysen, mevrouw M. Van Puymbroeck

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen – 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1239

Sprekers : de heren J. Van Elewycq, Minister K. Poma, de heren A. De Beul, L. Van den Bossche, I. Van Belle, G. Verhaegen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1253

Nr. 38 **Woensdag 26 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1255

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1255

Voorstel van decreet van de heer T. Kelchtermans c.s. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van stebouw

Algemene bespreking, blz. 1255

Sprekers : de heren J. De Mol, J. Leclercq, H. Van Rompaey, verslaggever, T. Kelchtermans, Minister Akkermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1262

Spreker : de heren J. De Mol, H. Van Rompaey

Ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 – 310 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1264

Sprekers : de heren E. Desutter, verslaggever, G. Temmerman, L. Dierickx, Minister P. Akkermans, J. De Mol

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1274

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1275

Nr. 39 **Woensdag 26 juni 1985**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1277

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1277

Nota over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden

Ontwerp van resolutie

– 312 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Debat, blz. 1277

Sprekers : de heren P. Tant, verslaggever, W. Peeters, E. Beysen, G. Verhaegen, Minister G. Geens

Ontwerp van decreet inzake bijzondere j eugdbij stand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1287

Sprekers : de heren A. Bourgeois, verslaggever, G. Verhaegen, E. De Groot, L. Van den Bossche, D. Vervaeke

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1296

Ontwerp van decreet inzake bijzondere j eugdbij stand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1296

Spreker : Minister R. Steyaert

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1298

Ontwerp van decreet houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Voorstel tot verwijzing naar Commissie, blz. 1305

Sprekers : Minister M. Galle, de heren J. Van Elewycq, A. De Beul, G. Verhaegen, E. Beysen, E. Vankeirsbilck, P. Tant

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1307

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer D. Vervaeke tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de vaagheid en de onduidelijkheid van de directe planning van het Ontwerpplan Afvalstoffen 1986-1990, Deel Vlaams-Brabant

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het Ontwerpplan Afvalstoffen 1986-1990, blz. 1307

Sprekers : de heren D. Vervaeke, F. Geyselings, D. Horlait, Minister J. Lenssens

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu Waterbeleid en Onderwijs, over de beveiliging van de bevolking tegen brand- en explosiegevaar in de nabijheid van opslagplaatsen van vloeibaar gas, blz. 1313

Sprekers : de heer F. Geyselings, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 1316

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het laks beleid en de tekortkomingen in verband met milieuproblemen nabij stortplaatsen en de watervervuiling in het bijzonder, blz. 1317

Sprekers : de heer F. Geyselings, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 1321

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1321

Nr. 40 **Donderdag 27 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1323

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Dupré tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van

Economie en Werkgelegenheid, over de verheffing van het Arrondissement Turnhout van ontwikkelingszone categorie 2 naar ontwikkelingszone categorie 1 en de verlening van dezelfde EFRO-steun aan het Arrondissement Turnhout als aan de Provincie Limburg, blz. 1323

Sprekers : de heren J. Dupré, J. Sleeckx, Minister G. Geens

Samenstelling van een Commissie

Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1329

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting, over de problemen in de sector sociale huisvesting, blz. 1329

Sprekers : de heer T. Kelchtermans, Minister J. Buchmann

Interpellatie van de heer E. De Groot tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsmi-
nister van Economie en Werkgelegenheid, over de houding van de Vlaamse Executieve ten opzichte van de economische reconversie van de Rupelstreek, blz. 1323

Sprekers : de heer E. De Groot, Minister G. Geens

Interpellatie van de heer F. Piot tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de houding van de Vlaamse Executieve in verband met de gewenste verlenging van het statuut van ontwikkelingszone van Noord-Hageland, blz. 1336

Sprekers : de heer F. Piot, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1339

minister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de toenemende bodemerosie ten gevolge van de ruilverkaveling van landbouwgronden, blz. 1341

Sprekers : de heren F. Geyselings, J. De Seranno

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1345

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1345

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende erkenning en subsidiëring van de privaatrechtelijke Nederlandstalige archief- en documentatiecentra – 308 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1345

Sprekers : de heren L. Dierickx, F. Swaelen

Voorstel van decreet van de heren G. Verhaegen, E. Beysen, J. Van Elewycq en P. Van Grembergen houdende de subsidie-regeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in politieke vormingsinstellingen – 331 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmen, blz. 1346

Hoofdelijke stemming, blz. 1347

Spreker : de heer L. Dierickx

Ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 2 van het decreet van 16 juni 1981 tot vaststelling van de grens der verbintenissen van de waarborg van het Vlaamse Gewest bij toepassing van de wet van 17 juli 1959 tot uitvoering en ordening van maatregelen tot bevordering van de economische expansie en de oprichting van nieuwe industrieën en de wet van 30 december 1970 op de economische expansie – 307 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1348

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Commissie van Preventief Bedrijfsbeleid

– 299 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmen, blz. 1349

Sprekers : de heren N. De Batselier, R. Declercq

Hoofdelijke stemming, blz. 1350

Sprekers : de heren E. Beysen, N. De Batselier

Ontwerp van decreet op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – 304 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 8

Aangehouden stemmen, blz. 1352

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Hoofdelijke stemming, blz. 1356

Spreker : de heer N. De Batselier

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen

– 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Motie ter voorkoming van discriminatie om ideologische en filosofische redenen – 342 (1984-1985) – Nr. 1, blz. 1357

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Ontwerp van decreet houdende subsidiëring van projecten en organisaties inzake het Nederlandstalig ontwikkelingswerk voor volwassenen en specifieke subsidie-regeling voor bijzondere doelgroepen en problemen in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk – 315 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmen, blz. 1358

Hoofdelijke stemming, blz. 1359

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. betreffende de subsidiëring van het oprichten, verbeteren en/of aankopen van private sportinfrastructuur – 24 (1981-1982) – Nrs. 1 tot 5

Hoofdelijke stemming, blz. 1360

Voorstel van decreet van de heer T. Kelchtermans c.s. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw – 286 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemming, blz. 1361

Hoofdelijke stemming, blz. 1362

Sprekers : de heren J. Leclercq, J. De Mol

Ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 – 310 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmen, blz. 1363

Spreker : de heer L. Dierickx

Hoofdelijke stemming, blz. 1364

Sprekers : de heren G. Temmerman, J. De Mol

Nota over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden

Ontwerp van resolutie

– 312 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1366

Ontwerp van decreet inzake bijzondere jeugdbijstand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemming, blz. 1367

Hoofdelijke stemming, blz. 1368

Sprekers : de heren L. Van den Bossche, D. Vervaeke

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de bescherming van de vos in Vlaanderen

Hoofdelijke stemming, blz. 1369

Nr. 41 **Donderdag 27 juni 1985**
 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1341

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1341

Samenstelling van een Commissie

Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1341

Motie van orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 1341

Sprekers : de heren J. De Seranno, J. Van Elewycq

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsmi-

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1370

Motie van orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 1370

Sprekers : de heren J. De Seranno, J. Van Elewyck, G. Verhaegen, J. Leclercq

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1371

Nr. 42

Vrijdag 28 juni 1985
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1373

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1373

Ontwerp van decreet houdende omvorming van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking van de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België, opgericht bij decreet van 8 juli 1980, tot Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking van de Vlaamse Gemeenschap – 335 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1373

Sprekers : de heren C. De Cooman, verslaggever, H. Van Wambeke, P. Van Grembergen, E. Beysen, Minister J. B. uchmann

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1379

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap ondertekend te Alden Biesen op 22 mei 1985 – 336 (1984-1985) – Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 1380

Sprekers : de heren H. Van Wambeke, verslaggever, P. Van Grembergen, G. Verhaegen, mevrouw M. Van Puymbroeck, Minister J. Buchmann

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1383

Voorstel van resolutie van de heer H. Suykerbuyk betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking – 337 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Bespreking, blz. 1383

Sprekers : de heren H. Van Wambeke, verslaggever, P. Van Grembergen, E. Beysen

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1386

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning – 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 18

Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende reglementering voor de hinderlijke inrichtingen – 282 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1387

Sprekers : mevrouw J. DeLoore-Raeymaekers, verslaggever, de heren L. Vanvelthoven, Minister J. Lenssens, de heren G. Verhaegen, J. Bosmans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1394

Nr. 43

Vrijdag 28 juni 1985
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1395

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1395

Mededeling van de Voonitter

Beslissing van het College van Voorzitters van de Wetgevende Kamers, van de Vlaamse Raad en van de Conseil de la Communauté française over de ontvanke-lijkheid van de motie van de heren J. Van Elewyck en A. DeBeule c.s. ter voorkoming van discriminatie om ideologische en filosofische redenen, blz. 1395

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning

– 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 19

Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende reglementering voor de hinderlijke inrichtingen – 282 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1396

Sprekers : de heer J. DeMol, mevrouw O. Lefeber, de heer L. Dierickx, Minister M. Galle, Minister J. Lenssens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1407

Sprekers : de heer J. De Mol, Minister J. Lenssens, de heren P. Matthys, F. Geyselings, J. Leclercq, L. Vanvelthoven

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1426

Sprekers : Minister M. Galle, de heren G. Temmerman, V. Vanderheyden, J. Desseyn, J. Van Elewyck, G. Verhaegen, P. Van Grembergen, M. Olivier

Ontwerp van decreet houdende vaststelling voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 7

Algemene bespreking, blz. 1427

Sprekers : de heren E. Vankeirsbilck, verslaggever, J. Desseyn, Minister M. Galle

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1435

Voorstel van decreet van de heer E. Desut-

ter houdende aanvulling van artikel 58 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw – 66 (1981-1982) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1440

Spreker : de heer R. Van Rompaey, verslaggever

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1440

Ontwerp van decreet houdende omvorming van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking van de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België, opgericht bij decreet van 8 juli 1980, tot Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking van de Vlaamse Gemeenschap – 335 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1440

Spreker : mevrouw M. Van Puymbroeck

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap, ondertekend te Alden Biesen op 22 mei 1985

Hoofdelijke stemming, blz. 1442

Voorstel van resolutie van de heer H. Suykerbuyk betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking – 337 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1442

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning

– 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 19

Aangehouden stemmen, blz. 1443

Sprekers : de heren D. Vervaeke, L. Vanvelthoven, J. DeMol, Minister J. Lenssens

Hoofdelijke stemming, blz. 1452

Sprekers : de heren L. Vanvelthoven, J. De Mol

Ontwerp van decreet houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1453

Voorstel van decreet van de heer E. Desutter houdende aanvulling van artikel 58 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw – 66 (1981-1982) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1454

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1455

VOORZITTER : de heer J. Pede

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 10 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

M. Heughebaert ; gezondheidsredenen.

J. Gabriels, M. Vandenhove ; ambtsverplichtingen.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende advies van de Raad van State werd ingediend :

– Advies van de Raad van State over het amendement van de heer A. Diegenant op het voorstel van decreet van de heer A. Diegenant C.S. houdende oprichting en werking van de Vlaamse interfederale federatie voor de representatieve turnsport

– 152 (1982-1983) – Nr. 3.

Verwezen naar de Commissie voor Culturele Aangelegenheden en Pedagogische en Didactische Vorming.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer T. Kelchtermans C.S. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van stedenbouw

– 286 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het voorstel van decreet van de heer Theo Kelchtermans C.S. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Mol heeft het woord aangezien de verslaggever, de heer Robert Van Rompaey, niet aanwezig is.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, in dit voorstel van decreet wordt voorgesteld artikel 57, §4, van de wet van 29 maart 1962 te wijzigen. De bedoeling is de bepalingen van artikel 57 toe te passen op de halatenschapsverdeling en schenking.

Onze fractie kan principieel met dit voorstel akkoord gaan, maar meent dat men de ruimtelijke ordening en inzonder de bescherming van de open

ruimte hiermee geen goede dienst bewijst, indien dit gebeurt zonder het vastleggen van stedenbouwkundige randvoorwaarden. Men moet immers voor ogen houden dat deze vervallen verkavelingen – want men wil vooral naar het verleden toe werken – zich vooral in de zonevremde gebieden situeren. In de woongebieden kan een vervallen verkaveling meestal leiden, via een nieuwe aanvraag, tot een nieuwe verkavelingsvergunning. De vervallen verkavelingen situeren zich vooral in de zogenaamde groene gebieden. Hierdoor kunnen waardevolle gebieden bij komend zwaar worden aangetast of belast. Het hoeft nauwelijks gezegd dat de weinig open ruimte die in Vlaanderen beschikbaar is, hierdoor nog verder zal worden aangetast. Het is toch ondenkbaar dat in waardevolle gebieden verkavelingen kunnen gerealiseerd worden. Men kan zich terecht afvragen waarom men hier zo ongenueanceerd te werk is gegaan. Veel van deze verkavelingen waren, en zijn dit nu nog meer, tegengesteld aan elke goede ruimtelijke ordening. Een deel hiervan kwam tot stand in een periode dat de voorbereiding van de ontwerp-gewestplannen nog niet eens begonnen was. In deze periode was het verkrijgen van een verkaveling niet in relatie gebracht met de in voorbereiding zijnde ontwerp-gewestplannen. Door deze werkwijze worden gewestplannen in de meest kwetsbare zones aangetast.

Het is begrijpelijk dat men in dit voorstel van decreet hiervoor nog steeds geen oog heeft en dat men zich laat leiden door zogenaamde sociale overwegingen. Of het nu gaat om percelen verkregen uit erfenis of schenking,

De Mol

men kan niet ontkennen dat een vorm van speculatieve overwegingen aan de grondslag ligt. Men kan evenmin ontkennen dat men de realisatie van de bestemming van deze gronden – als gevolg van de verkaveling – voor tientallen jaren immobiliseert. Vanuit ruimtelijke overwegingen zijn de uitzonderingen van artikel 57 op het vervallen van verkavelingen geen goede zaak.

Dit voorstel van decreet is wat de terugwerkende kracht van artikel 3 betreft, totaal onaanvaardbaar en in strijd met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 3 van dit decreet stelt: „Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 15 februari 1971”. Zowel op het louter juridisch vlak als op het vlak van de ruimtelijke ordening, is deze bepaling onaanvaardbaar.

Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek stelt: „De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht”. Het Hof van Cassatie, 1 ste Kamer, heeft in een arrest van 10 februari 1972 duidelijk gesteld dat een nieuwe procedurewet – zoals dit voorstel van decreet tot wijziging van de stedenbouwwet – de geldigheid niet teniet kan doen van reglementair tot stand gekomen akten – zoals bij voorbeeld van verkavelingen of van rechtswege vervallen verkavelingen – die onder het statuut van de vorige wet zijn tot stand gekomen. Evenmin kan zij een vervallenverklaring van akte niet teniet doen en de vervallen verkaveling terug rechtskracht geven.

Het moet duidelijk zijn dat het voorgestelde artikel 80bis slechts kan toegepast worden vanaf het van kracht worden van dit decreet. De retro-activiteit is manifest en fundamenteel in strijd met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. Om onze stelling, dat artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek van toepassing is, te ondersteunen, citeren we een deel van een omzendbrief. Deze omzendbrief werd echter niet goedgekeurd noch verspreid, maar geeft toch de juridische argumentatie van het Bestuur van de Stedebouw en Ruimtelijke Ordening weer. Deze niet goedgekeurde en niet verspreide omzendbrief had de referentie U-7-0-1-3 en betrof „Stuiving van de vervallen

lenverklaring van verkavelingsvergunningen. Deze omzendbrief citeert de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1970 – (Memorie van Toelichting, Senaat, gewone zitting 1968-1969, nummer 559,2 oktober 1969, bladzijde 37 – : „...dat zulk contract moet gelijkgesteld worden met een daad van beschikking in de zin van het Burgerlijk Wetboek; het kan trouwens tegen de te goeder trouw handelende derden slechts worden aangevoerd, en mag in de hypotheekregisters slechts worden overgeschreven indien het de vorm heeft van een authentieke, in casu een door een notaris verleden akte. Hieruit blijkt dat de daden tot stuiving van het verval van een verkaveling in de vorm van akten gebeuren, bij voorbeeld door verkoopsakte, verhuuringsakte voor meer dan 9 jaar . . . enzovoort. „Deze akten zijn daden van beschikking in de zin van het Burgerlijk Wetboek. Hieruit blijkt dat in toepassing van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek daden van beschikking niet retroactief door een nieuwe wet kunnen teniet gedaan worden of het verval ervan kan ongedaan maken. Een verkaveling die van rechtswege vervallen is omdat er bij voorbeeld alleen percelen werden geschonken, blijft vervallen. De retroactiviteit is hier niet van toepassing. Verschillende experts zeggen dat artikel 3 van dit voorstel van decreet de grootste juridische nonsens is die men kan bedenken.

We citeren als toemaatje de heer Mast, Grondwettelijk Recht, : „ . . . Hieruit volgt dat de geldig, met toepassing van een wettelijke of reglementaire bepaling genomen normatieve of individuele beschikkingen, ook na de opheffing of vervanging hun rechtskracht blijven behouden, in die zin dat, tenzij de wet uitdrukkelijk anders bepaalt, de rechtgevolgen die uit bedoelde opheffen of vervangen teksten voortgesproten zijn, ongemoeid worden gelaten.” Niet-retroactiviteit is dus een algemeen rechtsbeginsel. Door dit decreet zouden contractuele overeenkomsten tussen de overheid en burgers – verkavelingen – en die vervallen zijn, terug rechtskracht krijgen. Dit zou een aanslag zijn op verkregen of vervallen rechten. Artikel 64 van de stedenbouwwet heeft het ook over verkavelingsmis-

drijven bij voorbeeld het toch verkopen van een kavel in een vervallen verkaveling, enzovoort. Door dit decreet zouden dus bij uitbreiding ook strafrechtelijke zaken met terugwerkende kracht geregeld worden, hetgeen volgens artikel 7 van het Europees Verdrag niet kan. Men scheidt door die retroactiviteit ook een probleem van schadevergoedingen, gezien het meestal over vervallen verkavelingen gaat in zonevreemde gebieden. Men zou toegeven dat verkavelaars sinds 1971 ten onrechte tegengehouden werden om te bouwen door de vervallenverklaringen die nu opgeheven worden. Daardoor kan schadevergoeding gevraagd worden op basis van artikel 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

De retroactiviteit scheidt enorme problemen wat betreft de later tot stand gekomen plannen van aanleg. Men kan zich afvragen wat de tegenstelbaarheid wordt van een vroeger vervallen verklaarde verkaveling – die nu niet vervallen wordt verklaard – tegenover een Bijzonder Plan van Aanleg. Het is toch niet zo heel moeilijk om in te denken welke schadeclaims hieruit kunnen voortvloeien. Men hoeft het dan nog niet eens te hebben over onteigende gronden van een vervallen verkaveling. Wat is de rechtszekerheid voor de mensen die wel worden verplicht de stedenbouwkundige voorschriften van het Bijzonder Plan voor Aanleg goed te keuren. Want inderdaad door deze retroactiviteit en het principe hierin te schrijven zonder – dat is het belangrijkste – enige stedenbouwkundige en ruimtelijke randvoorwaarden, dient de verkaveling in al zijn aspecten te worden hersteld. Zodoende worden verouderde stedenbouwkundige bepalingen van de verkaveling overgenomen in dat Bijzonder Plan van Aanleg. Het hoeft nauwelijks gesteld dat zowel op het vlak van dichtheden, inplanting van gebouwen, . . . totaal nieuwe opties in een bijzonder plan van aanleg kunnen aanwezig zijn. Het is duidelijk dat dit voorstel van decreet – dat zich in de stedenbouwkundige en ruimtelijke planning bevindt – op geen enkel ogenblik aandacht heeft voor de stedenbouwkundige en planologische gevolgen. Niet alleen bijzondere plannen van aanleg leveren moeilijkhe-

De Mol

den ; de beschermingsbesluiten zullen dezelfde problemen geven. Gebieden die beschermd werden als landschap kunnen op deze wijze totaal verknoeid worden ; de juridische problemen die zich zullen stellen bij het instrijd zijn met de „herstelde” verkavelingen met de bepalingen van het beschermingsbesluit, zijn legio. Op geen enkele wijze werd voorzien in het herdenken van de verkavelingsvoorwaarden ; geen enkele nuance werd gelegd. Zonder enige kennis, en vooral waardering van de stedenbouwkundige en landschappelijke evoluties, wordt ondoordacht een retroactiviteit van meer dan 14 jaar ingeschreven.

Dit voorstel van decreet is trouwens totaal onvoldragen. Men kan zich bij voorbeeld afvragen wat er gebeurt met een vervallen verkaveling die intussen verkocht is als landbouwgrond en die nu plots niet vervallen blijkt te zijn. Wat gebeurt er met zulke verkochte „vervallen” verkavelingen ? Wat de financiële gevolgen zullen zijn van dit voorstel van decreet, is nergens,

maar dan ook nergens onderzocht. Naast de negen of elf miljard planschade zal er vermoedelijk nog voldoende financiële ruimte zijn ; hoe dit valt te rijmen met de onmogelijkheid om de de huidige planschade te kunnen oplossen is maar de vraag. Hoe dan ook, de gemeenschap zal hiervoor kunnen opdraaien.

De bepaling van artikel 57, § 4, was voldoende duidelijk. Het was enkel om tegemoet te komen aan verschillende problemen dat de administratie een soepeler houding ging aannemen. Zoals de heer Boes in het artikel „Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw” in het Tijdschrift voor Bestuurswetenschappen en Publiekrecht stelde, gaf de administratieve praktijk wel een zekere bescherming maar niet tegen derden. Boes stelt dan ook dat volgens de duidelijke termen van de wet een verkaveling vervallen is wanneer binnen de gestelde termijn niet een voldoende aantal verkocht zijn, met uitsluiting van schenking. Hij gaat zelfs verder : Derden met inbegrip van kopers van de overige kavels uit de verkaveling - die niet vervallen zijn omdat ze tijdig zijn ver-

kocht - kunnen zich verzetten tegen de realisatie van de niet-verwezenlijke percelen. Dat vinden we evenmin terug in dit voorstel van decreet.

Enkel een soepeler toepassing en interpretatie door het Kabinet en de Administratie is de oorzaak van dit probleem. Het zou daarom nuttiger zijn het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State te vragen. Op deze wijze zou men nieuwe, toekomstige problemen kunnen vermijden. (Applaus)

De Voorzitter : De heer Leclercq heeft het woord.

De heer J. Leclercq (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het voorstel van decreet van de heer Kelchtermans behandelt slechts een technische verbetering van een bepaling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening. Het werd ook ingegeven door billijkheidsoverwegingen. Toch maak ik van de gelegenheid gebruik om hierbij twee bedenkingen naar voren te brengen.

Oorspronkelijk gaat het in casu in de wet van 1962 om een nationale wetgeving waarvan de voorbereiding, terloops gezegd, destijds heel grondig is gebeurd.

Het gaat thans ook om een materie die behoort tot de bevoegdheid van de Gewesten. De Gewesten kunnen dus bijgevolg via decreten hun eigen weg gaan. Men kan zich dan ook de vraag stellen of dit wel hoeft. Is het nodig dat vandaag het Gewest optreedt in deze materies van stedenbouw en ruimtelijke ordening ? Het antwoord is volgens ons „ja”, om twee fundamentele redenen. Ten eerste omdat de wet van 1962 - dat is gebleken uit de praktijk - een aantal schoonheidsfoutjes vertoont, zoals wij er vandaag één menen te moeten rechte trekken. De praktijk van 23 jaar heeft dat bewezen. Ten tweede ook omdat er tal van fundamentele redenen zijn voor een herziening van deze wetgeving van 1962. Het is immers duidelijk dat de wet van 1962 tal van belangrijke tekortkomingen vertoont. Het weze mij toegestaan daar even nader op in te gaan.

Inzake het voorstel van decreet van de heer T. Kelchtermans (CVP) betreffende ruimtelijke ordening en stedenbouw verzette W-Volksvertegenwoordiger J. De Mol zich vooral tegen de terugwerkende kracht ervan. Achtergrond : de heren W. Desaeys (links) en W. Peeters (rechts), leden van de W-fractie

Leclercq

Fundamenteel hebben deze tekortkomingen te maken met de machteloosheid van de wetgeving om de steeds verdergaande verstedelijking te stoppen. Er kan hierbij gewezen worden op het mislukken van het verkavelingsbeleid dat in feite bedoeld was om de woonuitbreidingen op een geordende manier te laten verlopen. Tot vóór de jaren zestig konden onze steden en dorpen zich nog in grote mate als ruimtelijke entiteiten aftekenen. Als gevolg van de groei uitgedrukt door de verstedelijking, de industrialisatie en de maatschappelijke schaalvergroting is de ruimtelijke overgang tussen stad en platteland praktisch onbestaande geworden. De stedenbouwwet van 1962 bevat duidelijk te weinig garanties en beleidsmiddelen om wildbouw, verkavelingswoede, verstedelijking en lintbebouwing tegen te gaan. Dat blijkt alleen al uit het feit dat 35 procent van de ruimte in Vlaanderen op het huidige ogenblik geïurbaniseerd is. Daar komt nog bij dat door de ontwikkeling van een ruimtelijk slecht geïntegreerde verkeersinfrastructuur, de ruimte rondom ons al zeer versnipperd is geworden. Dat is een eerste bemerkning.

Een tweede bemerkning is dat het beleid, het concept van de stedenbouwwet nooit helemaal in de praktijk werd toegepast. Dat blijkt uit een aantal vaststellingen. Ten eerste, is de noodzakelijke wisselwerking tussen het ruimtelijke en het sociaal economische beleid nooit werkelijkheid geworden. Nochtans was dit voorzien in de geest van de wetgever van 1962. Ten tweede, is het bestaande en het belangrijke artikel 3 1, dat de onteigeningsvergoeding regelt, één van de hoekstenen van het grondbeleid, nooit toegepast, want in geval van onteigeningen geschiedde de prijsevaluatie van het goed steeds in functie van de geplande bestemming of in functie van de meerwaarde. Ten derde, werden het nationaal plan en de streekplannen, ondanks voorbereidende studies, nooit opgesteld en werd de hiërarchie van de plannen van aanleg door een al te gedetailleerde weergave van de Gewestplannen in het gedrang gebracht. Dit heeft geleid tot een hypothec op het stads- en dorpsher-

waardingsbeleid en een ontmoediging bij vele gemeentebesturen die zich niet meer de moeite getroosten om bijzondere plannen van aanleg op te stellen. Ten vierde, werd er ook voorbijgegaan aan de geest van de stedenbouwwet, die twee soorten plannen voorziet, namelijk algemeen richtinggevend beleidspunten, in casu dus Gewest- en streekplannen en uitvoeringsplannen. De werkelijkheid leert ons dat de Gewestplannen geen beleidspunten zijn maar in de praktijk wel omvangrijke bodembezettingsplannen. Ten vijfde, zijn er ook langdurige goedkeuringsprocedures voor bijzondere plannen van aanleg wat niet bevorderlijk was voor een sociaal verantwoord grondbeleid. Ten zesde, is het openbaar onderzoek qua inspraak dode letter gebleven en zijn de voorbeelden van de betrokkenheid van de bevolking in het gemeentelijk ruimtelijk beleid uiterst zeldzaam. Ten zevende, vinden wij dat een belangrijke oorzaak van de tekortkomingen van de wet dient gezocht in het niet aangepast zijn van het planningsinstrumentarium en de planningsmethode.

Een volgende bedenking bij de bestaande wetgeving is dat deze zeer sterk toegespitst is op het juridisch karakter van de op te maken plandocumenten en op de individuele actie ten aanzien van de ruimtelijke ordening. Er wordt terecht gestreefd naar het verzekeren van de maximale rechtszekerheid met betrekking tot het bodembebruik, gekoppeld aan een zekere bescherming van het landschap tegen verdere urbanisatie. Hierdoor wordt te weinig aandacht besteed aan de sociaal-economische en maatschappelijke factoren en processen die uiteindelijk de ruimtelijke structuur in de regio bepalen. Een andere tekortkoming van de huidige wetgeving heeft het maken met de centralistische wijze waarop de ruimtelijke planning tot stand komt. Het intermediaire niveau, in casu de provincie, speelt hierbij een zeer ondergeschikte rol. Deze vaststelling geldt voor alle onderdelen, bouw- en verkavelingsaanvragen, bouwverordeningen van de wet van 29 maart 1962. Dat geeft aanleiding tot zeer omslachtige procedure en heeft voor gevolg dat het centrale bestuursniveau volledig in be-

slag wordt genomen door beslissingen die betrekking hebben of zouden moeten hebben op een lager niveau.

Ten slotte kan men niet voldoende wijzen op het quasi volledig ontbreken van het wettig instrumentarium in de wet van 1962 om de ruimtelijke ordening en de ruimtelijke planning in de praktijk om te zetten. Vooral het ontbreken van een doeltreffend grondbeleid is hierbij duidelijk aantoonbaar.

Mijnheer de Minister, ik heb deze elementen willen geven om aan te tonen dat er heel wat tekortkomingen aanwezig zijn in de wet van 1962 en dat er dus heel wat redenen zijn om deze wet ook ten gronde aan te passen. Vermits dit thans een wetgevende, een decreetale bevoegdheid is geworden zijn er dus ook heel wat redenen voor de Vlaamse Raad om zich met deze aan gelegenheid in te laten. Sinds de Gewestvorming van 1982 zijn er een aantal voorstellen ingediend tot wijziging of aanpassing van de wet van 1962. Ik zet ze hier even op een rijtje : 25 januari 1982 voorstel van decreet van de heer Desutter, 30 juni 1982 een voorstel van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche, 21 december 1982 een voorstel van Mevrouw De Loore, 21 juni 1983 een voorstel van decreet van de heer Van Rompaey houdende regeling van de ruimtelijke ordening, 5 juli 1983 een ander voorstel van decreet houdende een aanvulling van een artikel van de wet van 1962, 7 november 1984 het voorstel van de heer Suykerbuyk houdende een lichte wijziging van de wet van 1962 en uiteindelijk eind april 1984 mijn voorstel van decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. Waarom geef ik u die opsomming ? **(Onderbreking van de heer Desutter)**

Ik geef u deze opsomming om u aan te tonen dat wij sinds 1980, sinds wij de bevoegdheid hebben inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, nog helemaal niets gedaan hebben in deze Vlaamse Raad behalve dan gisteren een voorstel van decreet goedkeuren van de heer Desutter en 14 dagen geleden een mineur voorstel - sta mij toe, collega, dit zo uit te drukken - van de heer Kelchtermans. Wij heb-

Leclercq

ben dus sinds de Gewestvorming van 1980 geen enkele stap vooruit gezet, hoewel ik dus duidelijk heb aangetoond dat er tal van redenen zijn om da wet van 1962 op de ruimtelijke ordening grondig aan te pakken. Ik betreur dit. Ik vind dit een typische illustratie van de wijze van werken van deze instelling. Men is er zelfs nog niet in geslaagd de mineure aanpassingen aan de wet van 1962 door de Commissie en door deze Raad te krijgen.

Er zijn inderdaad twee types aanpassingen die worden voorgesteld, kleine geringe aanpassingen, die voortvloeien uit de praktijk van 23 jaar en waar men voor of tegen kan zijn - dat laat ik in het midden - en dan een aantal voorstellen die een fundamentele hervorming van de wet van 1962 voorstaan, essentieel het voorstel van onze collega Van Rompaey en het mijne. Ik vind het spijtig dat men er tot nu toe nog niet in geslaagd is. Ik vind het illustratief voor de gebrekkige werking van onze instelling. Ik hoop dat daaraan in de toekomst iets kan verholpen worden.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het is om deze reden dat wij niet tegen het voorstel van de heer Kelchtermans zullen stemmen omdat wij aanvaarden dat om billijk kheidsoverwegingen zijn voorstel zou kunnen worden gesteund. Wij zullen niet tegen dit voorstel stemmen. Wij zullen ook niet voor dit voorstel stemmen omdat wij niet kunnen aanvaarden dat zoveel jaar na de Gewestvorming nag geen enkele stap vooruit werd gezet bij de grondige hervorming van de wet van 1962. *(Applaus)*

De Voorzitter : De heer Robert van Rompaey, verslaggever, heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey, verslaggever, *(op de tribune)* : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, ik kan zeer bondig zijn, omdat reeds werd verwezen naar het schriftelijk verslag.

Mijn betoog zal meer in het bijzonder gaan omtrent het probleem van de retroactiviteit die is voorzien in artikel 3 van het voorstel van decreet.

Collega De Mol schijnt diep geschokt te zijn door dit artikel 3. Spijtig genoeg heeft een verkeersopstopping mij belet zijn schijnbaar interessante uiteenzetting met betrekking tot de retroactiviteit te beluisteren. Tenzij wij bij de bespreking van het amendement dit probleem ten gronde discussiëren, wil ik de aandacht van de Vlaamse Raad vestigen op de bedoeling van dit voorstel. De bedoeling daarvan is een gelijkheid te herstellen. De ongelijkheid die bestaat is het gevolg van een arrest van de Raad van State. Na de wet van 29 maart 1962 bestond er, althans in het begin, een onzekerheid of het begrip „verkoop”, voorzien door artikel 57 paragraaf 4, in zijn enge of in zijn brede betekenis moet worden opgevat.

De enge betekenis zou dan zijn overeenkomstig de bepalingen van artikel 1582 van het Burgerlijk Wetboek en in de brede betekenis zou het zijn „elke vervreemding of elke andere overdracht”. Oorspronkelijk was de toenmalige Minister van Openbare Werken van oordeel dat het moest worden opgevat in de betekenis van artikel 1582 van het Burgerlijk Wetboek, dus in zijn enge betekenis. Maar die mening heeft niet lang stand gehouden, want de volgende Minister was van tegenovergestelde mening. Hij heeft dan, in antwoord op een parlementaire vraag gezegd dat men het in de brede betekenis moest opvatten. Het bestuur van stedenbouw heeft dan die zienswijze gevolgd tot op de dag van vandaag. Het probleem is maar ontstaan door het arrest van de Raad van State van 15 september 1981.

Als men artikel 3 leest doet het op het eerste gezicht nogal eigenaardig aan dat wij vandaag een voorstel van decreet zouden stemmen met een terugwerkende kracht tot 15 februari 1971.

Het is naar mijn mening het een of het ander. Als men geen terugwerkende kracht aanvaardt kan men het probleem enkel en alleen voor de toekomst oplossen. Maar dat probleem zal veel kleiner zijn dan wel het probleem dat is gerezen in het verleden. Ik geloof dat het de bedoeling is de ongelijkheid te herstellen die precies door het arrest van de Raad van State is ontstaan. Indien u de inwerkingtre-

ding van het decreet laat ingaan volgens de algemene regelen, zonder terugwerkende kracht, lost u niets op. Dan hebben wij een ongelijkheid. In het ene geval is er dan een gelijkheid tussen verkoop en elke andere vervreemding en in het andere geval niet. Wij kunnen bijgevolg niet anders dan aan dit decreet een terugwerkende kracht te verlenen, want anders worden onder hetzelfde regime verschillende verkavelingen op een verschillende wijze behandeld. Het is precies om dat uit te sluiten dat alle verkavelingen op dezelfde wijze worden verhandeld en om datgene wat in het verleden te goeder trouw onwettelijk is gebeurd recht te zetten. Als wij dan toch moeten terug gaan naar het verleden, dan is de meest zuivere oplossing terug te gaan tot op de datum van de inwerkingtreding van de wet op de Stedenbouw.

Ziedaar, mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, een korte toelichting met betrekking tot het probleem van de retroactiviteit. Desgevallend kunnen wij in het verdere verloop van het debat daarop nog terugkomen.

De Voorzitter : De heer Theo Kelchtermans heeft het woord.

De heer T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren,, door de toelichting van de heren De Mol, Leclercq en Van Rompaey, werd het essentiële reeds gezegd.

Ik wens mij in grote mate bij de bedenkingen van de heer Van Rompaey aan te sluiten. Ik geloof dat wij het voorstel van decreet een voorstel in mineur mogen noemen. Daar is geen enkel bezwaar tegen, omdat inderdaad het aan een zeer beperkt onderdeel van de wet op de stedenbouw een juiste interpretatie wenst te geven. Maar wij mogen de sociale gevolgen die daardoor kunnen rijzen, niet onderschatten. Deze zijn alleszins niet in mineur.

Dit voorstel van decreet wil een onduidelijke interpretatie geven aan een betwist artikel in de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. Bedoeling is bij artikel 57

Kelchtermans

§ 4 van deze wet een verduidelijking toe te voegen.

Deze § 4 luidt nu als volgt :

„Indien de verkaveling geen aanleg van nieuwe verkeerswegen, noch tracéwijzingen, verbreding of opheffing van bestaande gemeentewegen omvat, vervalt de vergunning voor het overige gedeelte indien binnen de vijf jaar na de afgifte ervan, de verkoop of de verhuring voor meer dan negen jaar, de vestiging van een erfpacht - of opstalrecht van ten minste één derde van de kavels, niet is geregistreerd ...

De hele betwisting draait om de interpretatie van het woord „verkoop”.

Hierover werden in het verleden een aantal parlementaire vragen gesteld. Aanvankelijk stelde de bevoegde Minister zich in zijn antwoorden zeer strak op en stelde hij dat het woord verkoop in zijn enge betekenis moet worden opgevat.

Maar nauwelijks een jaar later (1973) geeft de Minister een andere interpretatie. Het woord „verkoop” moet in zijn ruime betekenis worden opgevat.

Naar aanleiding van later parlementaire vragen onder andere van collega Desutter en andere bevestigt hij deze interpretatie nog in 1978.

De Minister voegt er zelfs uitdrukkelijk aan toe dat ook „schenking, nalatenschapsverdeling en het uit onverdeeldheid treden wordt aanvaard, voor zover er slechts toewijzing is van één perceel per begunstigde”.

Het bestuur van Stedebouw baseerde zich in zijn adviezen aan de gemeentebesturen op deze antwoorden en leverde bouwvergunningen of gunstige stedenbouwkundige attesten af voor percelen uit verkavelingen afkomstig waarop deze interpretatie van toepassing is.

De heer J. De Mol : Het gaat hier enkel om bouwvergunningen. Bij verkavelingen worden geen stedenbouwkundige attesten afgeleverd. Een bouwvergunning, in hoofdte van degene die de bouwvergunning verkrijgt, schept

rechten. Of het bestuur die foutief aflevert of niet, doet niets ter zake. Hetgeen in de krant „Het Volk” van vandaag verscheen, waarbij vermeld werd dat hierdoor veel bouwvergunningen ongeldig werden, is dan ook totaal fout.

De heer T. Kelchtermans : We stellen dus vast dat ingevolge deze ruime interpretatie, heel wat bouwvergunningen werden afgeleverd, door Colleges van Burgemeester en Schepenen.

Aan deze handelswijze werd echter een einde gesteld door een arrest van de Raad van State van 15 september 1981. Dit arrest spreekt de ruime interpretatie van het woord „verkoop” door de Minister tegen en stelt uitdrukkelijk dat „verkoop” in zijn meest enge zin moet worden verstaan. Na de bekendmaking van dit arrest bepaalde het Bestuur van Stedebouw zijn adviezen overeenkomstig dit arrest, met alle gevolgen van dien voor de eigenaars van nog niet bebouwde percelen in verkavelingen waarvan 1/3 binnen de vijf jaar nochtans werd gedeeld bij schenking of nalatenschapsverdeling, dus erfenis.

De sociale gevolgen zijn aanzienlijk. In tientallen gevallen waar ouders aan hun kinderen een bouwperceel ter beschikking stelden bij akte van schenking of door nalatenschapsverdeling, hebben sommigen dit perceel bebouwd of verkocht aan derden als bouwplaats die het op hun beurt bebouwd en worden kinderen uit hetzelfde gezin nu getroffen door dit arrest van de Raad van State, waardoor hun bouwperceel het recht op bebouwing verliest. Dit geeft van zelfsprekend sociale spanningen. In dezelfde familie worden de erfgenamen immers door deze andere interpretatie op een verschillende wijze behandeld. Percelen die als bouwplaats werden verkocht aan derden - en dit ter goeder trouw ingevolge een gunstig stedenbouwkundig attest vanwege het College van Burgemeester en Schepenen - blijken nu geen bouwplaatsen meer te zijn. Men riskeert alzo juridische procedures van benadeelden, met eveneens sterke sociale spanningen als gevolg.

Men mag niet lichtvaardig oordelen over het aantal benadeelden. In het

tijdschrift van notarissen werd regelmatig en uitvoerig op de sociale aspecten van dit arrest gewezen. Voor ons was dit voldoende reden om via een voorstel van decreet deze vooral sociale en familiale onrechtvaardigheid op te heffen.

Het voorstel beoogt daarom in het artikel 57 § 4 ondubbelzinnig en nauwkeurig zijn bedoeling te omschrijven. Daarom wordt volgende toevoeging voorgesteld :

„Met verkoop zoals bedoeld in het voorgaand lid, worden gelijkgesteld, de nalatenschapsverdeling en de schenking met dien verstande dat slechts één kavel per deelgenoot of begunstigde in aanmerking komt”.

Het decreet stelt eveneens voor deze bepaling met terugwerkende kracht in te voeren, vermits het betwiste artikel 57 § 4 vanaf die datum ook kracht van wet had.

Dit decreet regelt een aantal sociale onrechtvaardigheden vanuit het verleden en heeft trouwens geen toekomst, want het gaat in hoofdzaak over de verkavelingen die buiten de huidige bouwzones, die ingevolge deze ruime interpretatie, het statuut van goedgekeurde verkaveling hebben gekregen. De retroactiviteit is dus essentieel, omdat deze onrechtvaardigheid zich juist in het verleden situeert. Ik betreur de juridische haar klieverij, die hieromtrent wordt gevoerd, en die voorbij gaat aan het sociale opzet van heel dit voorstel, dat geen andere bedoeling heeft dan een regling van de sociale gevolgen, zeer dikwijls dan nog in grote gezinnen. U weet heel goed waar deze moeten worden gesitueerd.

Deze verkavelingen werden ter goeder trouw goedgekeurd. Een arrest van de Raad van State vernietigt iets wat in het verleden op een wettelijke wijze was tot stand gekomen. Er is bijgevolg geen speculatie mee gemoeid. Het is eenvoudig de betrachtting veel sociale miserie op te lossen. Wij zijn er dus van overtuigd dat de goedkeuring van dit decreet het eenvoudig herstellen is van een lang aangehouden interpretatie door de toenmalige bevoegde Minister. Het stelt vooral een einde aan de sociale onrechtvaar-

Kelchtermans

digheid. Wanneer ik goed ben geïnformeerd staat ook de Vlaamse Executieve eensgezind achter het voorstel van decreet. (*Applaus*)

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

Minister P. Akkermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik zou mij willen aansluiten bij het pleidooi dat door de verslaggever werd gehouden. Hemzelf en de indiener, de heer Kelchtermans, wil ik van harte feliciteren. Zij brengen een belangrijke rectificatie die door de Vlaamse Executieve unaniem is goedgekeurd.

Aan de heer De Mol wil ik opmerken dat deze verkavelingen zich in het algemeen niet situeren in de groene ruimten en waardevolle gebieden, maar vooral in structureel aangetaste landbouwgebieden en langs voldoende uitgeruste wegen, zodat het voorstel beantwoord is en de Gewestplannen niet in het gedrang komen.

Inzake uw bemerking omtrent artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, wijs ik er op dat het geen algemene regel is, zodat het steeds mogelijk is bij wet terugwerkende kracht te verlenen. Het Burgerlijk Wetboek is een wet zoals alle andere.

De verkaveling is geen contractuele overeenkomst tussen de overheid en de burgers. Deze verkavelingen zijn in feite nooit als vervallen beschouwd geweest, zodat er tot hertoe geen enkele aanleiding is geweest tot het toekennen van schadevergoeding. Door het goedkeuren van dit decreet zal er in de toekomst geen bijkomende schade ontstaan. De soepele toepassing waarvan u sprak is eenvoudig een door de administratie toegepaste traditie.

De heer Leclercq begrijp ik wanneer hij deze bespreking gebruikt om de tekortkomingen van de wet van 1962 aan te klagen. Ik kan kern hierin bijtreden. Ik signaleer echter dat wij in het verleden daaraan reeds heel wat besprekingen hebben gewijd. U weet dat het mijn bedoeling was dat ten gronde aan te passen en dat, naar aan-

leiding van het door het buitengebeuren genoemde maxi-decreet een grote openheid hebben gegeven aan de bespreking van mijn intenties. Dat is wel een voordeel. Ik ben van mening dat nog nooit een zo open bespreking aan het probleem van de ruimtelijke ordening werd gewijd.

Ook een aantal initiatieven werden opgenoemd die in de Commissie nog altijd ter bespreking liggen. Maar, u weet ook welke zaken reeds werden besproken in de Commissie ruimtelijke ordening, en die niet onbelangrijk zijn. Die heeft u echter niet opgenoemd.

De heer J. De Mol : Dat was een stap achteruit.

Minister P. Akkermans : Voor sommigen was dat een stap achteruit, maar voor de meesten was het een belangrijke stap vooruit.

U heeft natuurlijk uw mening over het mini-decreet. Indien u echter moest weten hoeveel personen er dank zij het mini-decreet zijn tewerkgesteld, zou u er een betere appreciatie over hebben.

De heer J. De Mol : Ik heb begrip voor uw . . .

Minister P. Akkermans : . . . benadering van de problematiek inzake de ruimtelijke ordening. Maar, er komt ook nog wel wat anders bij kijken.

Met mijn mini-decreet heb ik alleen een poging gedaan - dat weet u trouwens zeer goed - om bedrijven, die in de onmogelijkheid waren nog verder uit te breiden, de kans te geven om uit te breiden in een niet-bestemde zone.

De heer J. De Mol : U zegt dat uit het mini-decreet een serieuze tewerkstelling is voortgevloeid. Daarover heb ik u een schriftelijke vraag gesteld en toen hebt u mij geantwoord dat u daarover geen statistische gegevens hebt. Nu is mijn vraag op welke gegevens u zich baseert om dit nu te beweren.

Minister P. Akkermans : Ik heb u gezegd dat de Administratie mij deze gegevens nog niet statistisch kan aantonen en dat zij daarover vragen heeft gesteld aan provinciale directies van stedenbouw. Ik baseer mij op de verbe-

teringen en de correcties die ik heb zien gebeuren. uit de lijst van de verbeteringen die ik ter beschikking heb kan ik duidelijk vaststellen dat er heel wat meer tewerkstelling is gerealiseerd. U zal nog een beetje geduld moeten oefenen. U kent de Administratie voldoende om te weten dat alles niet zo snel gaat om statistisch materiaal te verzamelen. Ik hoop dat we daarover eerlang zullen kunnen beschikken.

De heer J. De Mol : Tijdens verschillende toespraken waarin u het had over tewerkstelling hebt u beweerd dat er meer tewerkstelling is ontstaan. Nochtans zou u me toch moeten kunnen zeggen of het om 20, 50 of 100 personen gaat.

Minister P. Akkermans : Om zo juist mogelijk te kunnen antwoorden moet ik de statistieken afwachten.

De heer J. De Mol : U zegt navraag te hebben gedaan bij de Provinciale Directies van Stedenbouw. Als u geen preciese gegevens hebt, zou u best dergelijke verklaringen nog niet afleggen.

Minister P. Akkermans : Ik heb gezegd dat ik zeer goed weet dat er meer tewerkstelling is tot stand gekomen. U zal vermeld staan van het aantal tewerkgestelden, van het toegenomen aantal.

De heer J. De Mol : Ik hoop dat ik zal vermeld staan. Ik vind het echter niet goed verklaringen af te leggen en achteraf te moeten zeggen niet over voldoende gegevens te beschikken.

Minister P. Akkermans : Ik heb u gezegd dat ik niet over de statistieken beschik, doch wel over de antwoorden van de provinciale directeurs van stedenbouw. U moet mijn antwoorden niet omdraaien.

De heer J. De Mol : Ik heb u de gegevens gevraagd.

Minister P. Akkermans : Aan collega Leclercq deel ik mede dat er inderdaad nog heel wat punten moeten worden besproken. U weet toch ook dat wij in belangrijke mate een gedachtenwisseling hebben gehouden over de structuurplanning en die het ontwerp van decreet dat ik in voorbereiding heb, heeft geïnspireerd. U weet dat mijn tweede decreet klaar

De Mol

was en ik dat heb overgemaakt aan de Commissie. U maakt er echter geen melding van. Ik zou het vriendelijk gevonden hebben, mocht u daar ook melding van gemaakt hebben.

De Voorzitter : De heer Leclercq heeft het woord.

De heer J. Leclercq : Mijn verwijt was niet aan u gericht. Ik heb alleen een lijstje geciteerd van voorstellen van decreten, zoals dat van de heer Kelchtermans dat slechts één artikel betreft van de wet van 1962 en dat van de heer Van Rompaey en het mijne die een volledige hervorming van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening voorstaan. Het oudste is dat van de heer Van Rompaey, want het dateert van 1983. Het mijne dateert van 1984. Tot nu toe, in 1985 heeft men echter nog niet de gelegenheid gevonden om daar een inleiding bij te geven in de Commissie Ruimtelijke Ordening. Ik heb dus kritiek op de werking van deze instelling, en haar Commissie. Meer heb ik niet bedoeld.

Minister P. Akkermans : Ik wil er alleen aan toevoegen dat we in die Commissie belangrijk werk hebben geleverd inzake structuurplanning en dat het ons in het verleden reeds mogelijk is geweest op te treden naar aanleiding van de hervorming van de wet van 1962, die dringend noodzakelijk is. U weet dat alle planologen niet akkoord gaan. Ik geloof nochtans dat wij een heel stukje weg samen zouden kunnen afleggen bij de hervorming.

De heer J. Leclercq : Dat zal uit de discussies moeten blijken.

Minister P. Akkermans : Het spijt mij ook dat een aantal programmapunten niet konden worden afgehandeld. Dat geldt ook voor mijn bosdecreet. Ik vind het doodjammer dat ik acht à negen maanden moet wachten eer ik een advies heb van de Raad van State, om met bepaalde ontwerpen naar de Raad te kunnen komen.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (**Neen**)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heer Theo Kelchtermans C.S. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107 quater van de Grondwet.

- **Aangenomen.**

Artikel 2

In de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zoals onder meer gewijzigd bij het decreet van 28 juni 1984, wordt een nieuw artikel 80bis ingevoegd luidend als volgt :

Artikel 80bis

In artikel 57, § 4 van deze wet wordt na het eerste lid een nieuw lid ingevoegd luidend als volgt :

„Met verkoop zoals bedoeld in het voorgaande lid, worden gelijkgesteld de nalatenschapsverdeling, en de schenking met dien verstande dat slechts één kavel per deelgenoot of begunstigde in aanmerking komt.”

De heer T. Kelchtermans : Mijnheer de Voorzitter, ik wil een tekstverbetering voorstellen bij artikel 2. De komma na „de nalatenschapsverdeling” moet mijns inziens wegvallen zonet is de tekst voor een verkeerde interpretatie vatbaar.

De Voorzitter : Het is mij ook opgevallen, mijnheer Kelchtermans. Is de Raad het daarmee eens ? Bij artikel 2, laatste paragraaf van artikel 80bis staat : „Met verkoop zoals bedoeld in het voorgaande lid worden gelijkgesteld de nalatenschapsverdeling - komma - en de schenking met dien verstande dat slechts één kavel per deelgenoot of begunstigde in aanmerking komt”. Deze komma zou voor gevolg kunnen hebben dat „slechts één

kavel per deelgenoot” alleen zou betrekking hebben op de schenking. Ik meen niet dat zulks de bedoeling is.

Bijgevolg mag de komma als tekstverbetering worden weggelaten. (**Instemming**)

Het aldus gewijzigde artikel 2 is aangenomen.

Artikel 3

Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 15 februari 1971.

De heer De Mol stelt bij amendement voor artikel 3 weg te laten.

De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Ik zou nog een paar zaken nader willen toelichten.

Hier werd verklaard dat bouwvergunningen zouden vervallen als gevolg van het vervallen van de verkavelingsvergunning, doordat bouwvergunningen illegaal zijn. Een bouwvergunning scheidt recht ten aanzien van degene die de bouwvergunning verkrijgt. Of de verkaveling achteraf vervalt of niet, doet niets ter zake. Zelfs al maakte de administratie een fout, de vergunning is verleend zonder meer. Dat valt buiten betwisting.

Vandaag staat in de krant Het Volk een persbericht waarin de verantwoording van het decreet is vermeld. Ik wilde dat rechtzetten.

Inzake de interpretatie door de tijd heen, is het niet te ontkennen dat men de enge betekenis aankleefde. Achteraf werd via omzendbrieven en antwoorden op parlementaire vragen de ruime betekenis in acht genomen. U mag nochtans niet vergeten dat juridisch gezien een parlementaire vraag praktisch geen betekenis heeft en alleen een soort van referte is. Degenen die zich daarop hebben vastgepen kan ik een ander gelijkaardig voorbeeld geven. Zoals ik daarnet aan de heer Kelchtermans heb gezegd, vervalt een verkaveling wanneer ze verhuurd is voor meer dan negen jaar en deze verhuuring niet geregistreerd is. Velen die grond verpacht hebben dachten ook dat die verkaveling niet zou vervallen, omdat de gronden voor

De Mol

meer dan negen jaar waren verhuurd. Dat geldt echter maar vanaf het ogenblik dat het gaat om een geregistreerde akte. Ook hier kan men zeggen dat er enorme sociale gevolgen uit voortvloeien.

In mijn betoog heb ik gepoogd te beklemtonen dat wij in zekere zin met het principe kunnen akkoord gaan, maar dat het duidelijk moet zijn . . .

De heer T. Kelchtermans : Er is geen enkele bebouwing tot stand gekomen.

De heer J. De Mol : Toch wèl.

De heer T. Kelchtermans : Die is nooit rechtsgeldig geweest.

De heer J. De Mol : Die was wèl rechtsgeldig. Men heeft altijd geïnterpreteerd dat de grond moest verhuurd zijn voor meer dan negen jaar. Als we aandachtig de wet en de toelichting erbij lezen stellen we vast dat het alleen om geregistreerde akten gaat. De bemerking die ik steeds heb gemaakt is dat het voorstel van decreet nooit rekening heeft gehouden met bouwkundige en planologische aspecten van een dergelijk voorstel. U gaat inderdaad terug tot 1971. Ondertussen zijn de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen gekomen. Wanneer het gaat om bijzondere plannen van aanleg dan wordt de toestand heel wat moeilijker. We krijgen dan totaal verschillende stedenbouwkundige voorschriften.

In verband met wat ik ten opzichte van een vroegere medewerker van de Minister heb aangeduid, zou ik toch graag meer duidelijkheid krijgen. Dat is naar mijn mening een van de meest voor de hand liggende bezwaren tegen dit voorstel. Er kunnen zich inderdaad mensen in de verkaveling verzetten tegen het realiseren van percelen in een vervallen verkaveling. Daarover gaat het toch duidelijk.

In verband met de bedenking dat het niet gaat om groene gebieden kan men steeds twisten over het begrip groen gebied. Voor mij is een agrarisch gebied ook een groen gebied. Indien hier leden zouden aanwezig zijn die voornamelijk die categorie van de bevolking vertegenwoordigen, zou-

den zij dat misschien kunnen beamen.

Dit voorstel tast ook voor een deel de agrarische gebieden aan. De term „structureel aangetaste gebieden” heeft al veel discussies uitgelokt. Daaromtrent heeft u, mijnheer de Minister, in antwoorden op parlementaire vragen een gans andere mening uitgedrukt dan die van de Staatssecretaris voor Landbouw.

Tot besluit wil ik gewoon aanhalen dat, wanneer men dit decreet met terugwerkende kracht toepast, er veel palmologische en stedenbouwkundige problemen zullen ontstaan, ook al aat het voorstel uit van bepaalde overwegingen die ik voor een deel niet kan ontkennen.

De Voorzitter : De heer Robert Van Rompaey heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey, verslaggever **(op de tribune) :** Mijnheer de Minister, in antwoord op de motivering van de heer De Mol met betrekking tot zijn amendement, zou ik een rechtzetting willen.

De heer De Mol verwijst naar het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en haalt hierbij rechtspraak aan van het Hof van Cassatie, meer in het bijzonder een arrest van 10 februari 1972. De heer De Mol geeft dit argument aan om te zeggen dat de terugwerkende kracht mogelijk is. Volgens dit arrest is terugwerkende kracht inderdaad mogelijk, maar het geciteerde arrest hield verband met een wijziging in de procedurewet, daar waar het hier niet gaat om een wijziging van de procedurewet.

Ik zal andere rechtspraak aanhalen. Het gaat om een reeks arresten van het Hof van Cassatie. Volgens deze rechtspraak wordt gezegd : Al is het principe van de niet-terugwerkende kracht van de wet én een voorschrift voor de wetgever, én een verplichting voor de rechter, én een waarborg voor de burgers, toch heeft het beginsel geen absoluut karakter en moet de rechter de nieuwe wet op het verleden toepassen indien zulks de uitdrukkelijke of de stilzwijgende maar zekere bedoeling van de wetgever is. Bij voorliggend ontwerp is het de bedoe-

ling van de wetgever, niet de stilzwijgende maar de uitdrukkelijke bedoeling, om aan dit decreet een retroactiviteit te geven.

Bovendien aanvaardt men ook in een overwegende rechtspraak, behoudens andersluidende beschikkingen, dat het beginsel van niet terugwerkende kracht van de nieuwe wet principieel van toepassing is op de wetten betreffende contracten, het huwelijk ksvermogensrecht, bepalingen inzake de verjaring, maar niet van toepassing op wetten van openbare orde, op interpretatieve wetten, op wetten inzake bevoegdheid en rechtspleging.

Het is precies de bedoeling te zeggen wat eigenlijk onder het begrip „verkoop” moet worden verstaan, teruggaande tot het ogenblik dat de wet op de stedenbouw in werking is getreden.

Een tweede verwijzing van de heer De Mol naar het handboek „Grondwettelijk recht” van professor Mast bewijst dat, wanneer een bestaande wet wordt opgeheven, de rechtsgevolgen ongemoeid worden gelaten, behalve – en professor Mast zegt het uitdrukkelijk – tenzij de wet uitdrukkelijk anders beslist.

Ik meen, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dat over dit punt geen discussie mogelijk is en het volkomen overeenstemt met de overwegende rechtspraak.

In die omstandigheden vraag ik het amendement te verwerpen.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Neen)**

De stemmingen over artikel 3 en het amendement bij dit artikel worden aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen morgen om 16 uur de aangehouden stemmingen en de hoofdelijke stemming over het gehele voorstel van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882

— 310 (1984-1985) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Desutter, verslaggever, heeft het woord.

De heer E. Desutter, verslaggever, (*op de tribune*) : Mijnheer de Minister, mevrouw de Minister, waarde collega's, dit ontwerp van decreet bevat een zestal punten die wij terugvinden in artikel 2, namelijk over het inschrijvingsrecht voor deelneming aan het jachtexamen, de loskoppeling van het vervoer en handel in wild van de openstelling van de jacht, de verlenging van de verjaringstermijn en de delegatie van de decreetgever aan de Vlaamse Executieve voor internationale verdragen.

Wat het inschrijvingsrecht betreft, zou dit recht gesteund zijn op de recuperatie van de reële kosten. Zich spiegelen naar datgene wat in de omliggende landen gebeurt, werd dit punt eenparig goedgekeurd.

Er was meer discussie over de loskoppeling van het vervoer en de handel in wild van de openstelling van de jacht. Artikel 10 van de jachtwet van 1982 verbiedt immers de handel en het vervoer van wil buiten het jachtseizoen, dit vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht. Teneinde bepaalde handelaars, tafelhouders, restaurateurs ter wille te zijn, heeft de Vlaamse Executieve voorgesteld onder welbepaalde voorwaarden het vervoer, de opslag en de handel van diepgevroren wild buiten het jachtseizoen toe te laten. Over dit punt werd geen advies van de Hoge Jachtraad gevraagd. Wel heeft de Minister gezegd dat uit een gesprek met de Voorzitter van de Hoge Jachtraad blijkt dat hieromtrent geen bezwaren bestaan. Nochtans waren heel wat leden van de Commissie overtuigd dat het verbod dat vroeger bestond, was ingegeven door de zorg

om het stropen tegen te gaan.

De Minister heeft erop gewezen dat voorwaarden zullen worden opgelegd en toezicht zal worden georganiseerd. De voorwaarden zouden bij voorbeeld kunnen zijn : in het bezit zijn van een handelsregister, het helemaal niet in aanmerking komen van beschermd wild enzovoort. Trouwens, de heer Dierickx heeft in dit verband een amendement ingediend. Indien hij echter het verslag had gelezen, had hij vastgesteld dat hierin duidelijk is vermeld dat beschermd wild niet in aanmerking komt.

De Minister heeft ook aanvaard de Hoge Jachtraad te raadplegen over de voorwaarden die zullen worden opgelegd. Ik veroorloof mij, mijnheer de Minister, u te vragen het advies van de Hoge Jachtraad in de hoogste mate te volgen. In het verleden heeft u reeds gezegd dat een advies een advies blijft en dat u uiteindelijk doet wat u wil. Hopelijk wordt het hier anders.

Persoonlijk heb ik een amendement ingediend waarbij ik het woord „diepgevroren” wil laten schrappen, niet om zo maar de verkoop buiten het jachtseizoen van vers wild toe te staan, maar precies om u te verplichten strenge voorwaarden in deze handel op te leggen. Indien men uitsluitend vers wild had toegestaan, dan is het vanzelfsprekend dat men buiten het eigenlijke jachtseizoen niet veel handel had kunnen drijven te meer, mijnheer de Minister, dat u deze wijziging motiveert door een vraag van tafelhouders en restaurateurs. Welnu, ik heb nog enige kennis van de gastronomie in ons land en ik zou zeggen dat er twee soorten restaurateurs zijn : een eerste soort die met verse producten en uitsluitend met verse producten werkt ; een tweede soort, de kettingrestaurants, de fast food, die zoveel mogelijk diepvriesproducten gebruiken, gedroogde producten, allerlei soorten eetwaren waaruit uiteindelijk alle smaak is verdwenen. U kennde, mijnheer de Minister ben ik er eerder van overtuigd dat u tot de bezoekers van de eerste categorie eethuizen behoort, mensen die graag goed eten en liever een vers stukje ree of wild eten dan een diepgevroren

stuk. U heeft dit amendement niet aanvaard. Mijnheer de Minister, ik reken erop, teneinde de gastronomie in ons land te bevorderen en zonder daarom de handel teveel te schaden, dat u de handel in diepgevroren wild sterk zult beperken in tijd, misschien zelfs localiseren, maar in ieder geval dat hieraan strenge voorwaarden gekoppeld worden. Mijn amendement om het woord „diepgevroren” weg te laten, werd door de Commissie niet aanvaard.

Het punt 1 van het artikel 2 werd met 11 stemmen aanvaard ; het punt 2 van het artikel 2 werd met 9 stemmen bij 3 onthoudingen aanvaard.

In verband met de verlenging van de verjaringstermijn van jachtfeiten was er geen enkel probleem. U heeft trouwens het advies van de Hoge Jachtraad gevraagd en gevolgd. Er is echter heel wat discussie geweest over de delegatie van wege de decreetgever aan de Vlaamse Executieve van de bevoegdheid om de nodige maatregelen te nemen voortvloeiend uit een aantal internationale verdragen inzake jacht- en vogelbescherming. Voor sommige internationale verdragen en akten zoals de EG-richtlijn van 1979, het verdrag van Bern en het verdrag van Bonn zijn tot op heden geen specifieke wettelijke of decretale maatregelen getroffen waardoor deze verdragen akten in de Belgische Staat en meer bepaald in de Vlaamse Gemeenschap nog niet uitvoerbaar zijn. U heeft erop gewezen dat deze delegatie weliswaar beperkt was. Er is echter ook verwezen naar het advies van de Raad van State dat ons tot de grootster waakzaamheid heeft aangemaand.

Een lid was van oordeel dat de bekrachtiging van een verdrag door de wetgevende macht op zichzelf reeds een garantie is, daar waar een ander lid van oordeel was dat de formulering te verregaand was.

Artikel 3 1 ter delegeert aan de Vlaamse Executieve de bevoegdheid tot het omschrijven van misdrijven en het bepalen van de strafmaat op deze misdrijven en de wijze van strafvordering. Een lid wees erop dat dit in feite strijdig zou zijn met artikel 9 van de Grondwet. Deze visie wordt trouwens bevestigd door het advies van de Raad

Desutter

van State. De Gemeenschapsminister heeft gerepliceerd dat een analoge wetgevende praktijk als deze die hier wordt voorgesteld erin bestaat dat in wetten en decreten wordt bepaald welke strafbepalingen zullen worden toegevoegd aan misdrijven die door uitvoeringsbesluiten zullen worden omschreven. Hij wees er verder op dat de internationale verdragen nooit strafbepalingen voorzien.

De heer Denys kon niet akkoord gaan met deze verregaande machtigingen aan de Vlaamse Executieve en diende een amendement in dat echter door de Commissie werd verworpen.

Een lid was de mening toegedaan dat men de discussie inzake de delegatie tot zijn juiste proporties moest herleiden.

Punt 5 van artikel 2 werd aangenomen met 10 stemmen voor, 1 tegen en 1 onthouding.

Bij punt 6 van artikel 2 heeft de heer Verberckmoes een amendement ingediend, daar hij van mening was dat een misdrijf alleen kan worden omschreven bij wet en decreet en dus niet aan de Executieve kan worden gedelegeerd. Trouwens, de heer Dierickx gaat nog verder in een amendement dat zopas is rondgedeeld en waarbij zelfs nog grotere straffen zouden moeten worden voorzien dan deze voorzien in het ontwerp van decreet. Het amendement Verberckmoes werd door de Commissie aangenomen met 7 stemmen tegen 3. Over het amendement van de heer Dierickx hebben wij ons uiteraard nog niet kunnen uitspreken. Punt 6 van artikel 2 werd aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen. Het gehele artikel 2 werd aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Het gehele ontwerp van decreet werd aangenomen met 11 stemmen tegen 1 onthouding. Ik hoop dat dit ontwerp van decreet eenparig in de Openbare Vergadering zal worden aangenomen. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribu-

ne) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, allereerst zou ik hier mijn ongenoegen willen laten blijken over de gang van zaken bij de bespreking van dit ontwerp van decreet in de Commissie Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud van de Vlaamse Raad.

Meer in het bijzonder wil ik hier wijzen op het feit dat dit ontwerp van decreet, op 22 april 1985 bij de Vlaamse Raad ingediend, een ontwerp van decreet dat slechts betrekking heeft op een paar aspecten van het jachtbeleid, blijkbaar met de hoogste spoed kon worden goedgekeurd terwijl vier andere voorstellen van decreet respectievelijk ingediend door mevrouw Tyberghien-Vandenbussche op 7 februari 1984 houdende regeling van de schadeloosstelling voor wildschade in natuurgebieden, door de heer Dierickx op 20 juli 1983 houdende maatregelen inzake de bescherming van de vogels, door de heer Verberckmoes op 22 februari 1982 houdende wijziging van de jachtwet en door mijzelf op 2 juli 1982 houdende een totaal nieuwe reglementering van de jacht, systematisch werden uitgesteld.

Minister P. Akkermans : Ik zou niet spreken over systematisch uitstellen. U weet dat de Commissie om een advies van de Raad van State heeft gevraagd en wij dit advies moeten afwachten. Ik vind het niet netjes zo maar te stellen dat dit voorstel systematisch werd uitgesteld. Ik zit ook geblokkeerd voor vele ontwerpen waarop ik het advies van de Raad van State verwacht en die aldus nog niet aan de orde kunnen komen.

De heer G. Temmerman : Ik ken heel wat voorbeelden waarbij men zich bij het uitblijven van een advies van de Raad van State niet heeft neergelegd en middelen heeft gezocht om daadwerkelijk een advies te krijgen. De lange wachttijd voor het verkrijgen van een dergelijk advies, is vaak ook wel eens een alibi voor degenen, die met uitstel gediend zijn.

Ik geef toe dat de Voorzitter van de Commissie een inspanning heeft gedaan om tot een discussie in verband met onze voorstellen te komen. U was daarbij trouwens aanwezig, mijnheer

de Minister. U heeft toen verwezen naar een te verwachten advies van de Hoge Raad voor de Jacht, die nog moest worden geconsulteerd. Ik meen dat dit advies intussen is neergelegd, maar ik stel vast, dat ruim drie jaar later deze materie nog steeds niet kon worden besproken, terwijl men blijkbaar geen hinderpalen heeft ontmoet om wat u heeft gewenst gestalte te geven, met name uw ontwerp van decreet tot voor deze Raad te brengen. Ik heb hiertegen niet het minste bezwaar. Ik vind het goed dat dergelijke zaken met bekwame spoed kunnen worden geregeld.

Maar ik herhaal, dat ik blijf betreuren, in weerwil van de inspanningen door de Voorzitter van de Commissie gedaan, ondanks het feit dat de materie aanwezig was om een zinnige discussie te voeren omtrent een globale herziening van de jachtreglementering, in weerwil van de vele internationale overeenkomsten die een aanpassing van de jachtwetgeving dringend noodzakelijk maken, dat we hier worden geconfronteerd met een ontwerp dat slechts een paar deelaspecten van de jachtproblematiek poogt te regelen en dat daarenboven totaal voorbijgaat aan de bijzondere situatie van de jacht in Vlaanderen.

Ik zal dit aantonen uitgaande van een aantal doelstellingen die op zichzelf al voldoende duidelijk moeten maken dat een toaal herdenken van de jachtreglementering noodzakelijk is omdat zowel de mentaliteit van de bevolking als de situatie van de natuur in het Vlaamse Gewest, sinds de totstandkoming van de archaische wet van 1882, enorm zijn gewijzigd.

In het licht hiervan is het noodzakelijk aan de jacht een aanvaardbare en stabiele plaats te bezorgen in de Vlaamse samenleving waarbij zowel de jacht als het natuurbehoud baat vinden.

Dat dit voor bepaalde vormen van jacht verregaande consequenties kan hebben is nogal duidelijk, maar het inleveren van een aantal jachtgenoegens, die door de publieke opinie sterk bekritiseerd worden, is een noodzakelijke basis om op lange termijn een aanvaardbare jacht, als een waardevolle vrijetijdsbesteding, te kunnen laten voortbestaan.

Temmerman

Dat het voorliggend ontwerp van decreet geen of onvoldoende maatregelen voorstelt of toelaat om dit doel te bereiken zal u voldoende duidelijk worden door een analyse van de belangrijkste problemen, die zich thans op het vlak van de jacht in Vlaanderen stellen. Deze zijn : de bejaagbare soorten, de jachtperiodes, de middelen en de jachtwijzen, de plaatsen waar kan worden gejaagd, de controle en de strafbepalingen, de organisatie van de jacht en tenslotte, schadevergoeding en wildschadebestrijding.

In verband met het probleem van de bejaagbare soorten en om te bepalen of een diersoort al dan niet bejaagbaar kan worden gesteld, dient uitgegaan van een tweevoudige doelstelling :

– het beperken van schade aan ecosystemen of veldvruchten, naast het beperken van bastaardvormen van bepaalde diersoorten in de natuur. Deze laatste zijn immers veroorzaakt door menselijke tussenkomst zoals het inrichten van kwekerijen, inteelt binnen een parkpopulatie waarvan de dieren uitzwermen in de natuur, enzovoort ;

– het mogelijk maken van een oogst van wild, nadat de jager door zijn zorg en beheer die soorten in zijn jachtterrein een extra levenskans heeft gegeven. Dergelijke jacht is te beschouwen als een vorm van klein- of pluimveeteelt in de vrije natuur. Vanzelfsprekend dient erover gewaakt dat hierdoor aan de natuur zelf of de landbouw geen schade wordt veroorzaakt. De zorgen van de jager bestaan er onder andere in op te treden tegen stroperij en biotoopverstorende recreatie, te zorgen voor wintervoeder en voor de instandhouding van waardevolle natuurgebieden.

Deze inspanning, met de bedoeling nadien een zo groot mogelijk jachtgenoege te kunnen beleven, heeft belangrijke voordelen voor de biotopen en voor de fauna en de flora. Jacht is in dit geval een vorm van oogstgenoege na verzorgen, beschermen en beheren van de lokale fauna. Noch de Overheid, noch de natuurbeschermende verenigingen kunnen deze voordelen van de jacht, voor de zeer verspreid gelegen waardevolle biotopen in

Vlaanderen, garanderen, zelfs niet op middellange termijn. Wij zijn er ons ten volle van bewust dat bij voorbeeld het afschaffen van de jacht in Vlaanderen een gebruiksvacuüm-effect zou veroorzaken zodat andere, meer natuurverstorende recreatievormen of economische exploitaties in talrijke waardevolle biotopen zouden opdruken. Deze vorm van jacht is dus ten volle verantwoord.

De jacht is echter niet verantwoord indien het gaat over jacht op en verdeling van predatoren, zowel vogels als zoogdieren ; deze dient te worden verboden. De jager schakelt die „roofdieren” enkel uit omdat ze als „concurrent” gaan optreden. Het is algemeen bekend dat deze dieren een belangrijke ecologische functie te vervullen hebben, onder andere tegenover de kleine knaagdieren.

Anderzijds is de jacht op trekvogels zoals bij voorbeeld de houtsnip, de watersnip, de goudlevier, die nooit afhankelijk zijn van de zorg van de jager en nooit schadelijk zijn, definitief af te schaffen. Ook als de populatie toeneemt, is dit alleen maar verheugend en zeker geen reden om ze ten dele te vernietigen. Het doden van trekvogels, die er niet zijn door de zorg van de mens, omwille van de recreatie of genoeg en dit zonder enige noodzaak voor de gemeenschap of een individu, is verwerpelijk.

Het aanwenden van wetenschappelijke gegevens om het afschot al dan niet te verantwoorden, is totaal ongepast omwille van maatschappelijke motieven. Trouwens, niet alleen de populatie is belangrijk, maar ook het individu is functioneel binnen het ecosysteem want het speelt een rol in de competitie binnen de soort. Zelfs wanneer wetenschappelijk zou bewezen zijn, dat afschot geen invloed heeft op de dynamiek van de populatie, is dit geen reden om de jacht op deze vogelsoort te openen. Het is in elk beschaafd land algemeen aanvaard dat de trekvogels niet mogen worden gevangen met netten. Voor de jacht is dit principe tot hiertoe niet consequent toegepast. De oorzaak ligt enerzijds bij de oude traditie van op trekvogels en anderzijds bij de vaak hoge maatschappelijke positie en de financiële macht van de jagers. Het

Vlaamse Gewest met zijn sterk verontreinigde en vervuilde open ruimte, heeft in dit opzicht een pioniersfunctie in West-Europa te vervullen.

Het ontwerp van decreet, zoals het thans voorligt, gaat duidelijk niet ver genoeg. Weliswaar wordt aan de Vlaamse Executieve de bevoegdheid toegekend om onze wetgeving in overeenstemming te brengen met door België ondertekende internationale overeenkomsten op het vlak van de jacht en de bescherming van in het wild levende dieren onder meer inzake de bejaagbare soorten.

Dit betekent echter dat de Vlaamse Executieve, als uitvoerend orgaan, geen verdergaande beschermingsmaatregelen kan uitvaardigen dan deze vastgesteld in de internationale overeenkomsten. Concreet betekent dit dat een groot aantal trekvogels en predatoren verder als jachtwild worden beschouwd en niet kunnen worden beschermd in toepassing van bij voorbeeld de wet op het natuurbehoud.

Een tweede probleem betreft de jachtperiodes. Deze dienen beperkt te worden op basis van volgende overwegingen.

De jacht dient te gebeuren op een ogenblik dat de dieren zeer goed te determineren zijn. Na zonsopgang en voor zonsopgang kan afschot dan ook niet worden toegestaan. Dit is trouwens sterk verstorend voor dieren die dan in de natuur hun slaapplaatsen opzoeken of bezetten. Er kan enkel een uitzondering worden aanvaard voor de loerjacht op konijnen een half uur voor zonsopgang en een half uur na zonsopgang. Dit is vaak een efficiënte methode om wildschade te bestrijden.

Jachtverbod tijdens strenge weersomstandigheden om louter ethische redenen. In het algemeen nemen we aan dat deze situatie zich voordoet zodra de temperatuur daalt onder -5° Celcius en specifiek voor het waterwild zodra een wateroppervlakte voor meer dan de helft met ijs is bedekt. De hoofbedoeling moet zijn de jacht op watervogels, die de laatste openliggende wakken opzoeken, te voorkomen.

Temmerman

Ook aan deze doelstellingen komt het ontwerp van decreet geenszins tegemoet. Zo stelt artikel 4 van de Benelux-overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming dat de jacht slechts verboden is vanaf één uur na de zonsondergang en één voor de officiële zonsopgang, met andere woorden de fel gecontesteerde loerjacht op watervogels wordt niet expliciet verboden.

Ik wil ook een paar woorden zeggen over de middelen en vormen van jacht.

Het „weidelijk jagen” veronderstelt dat een aantal middelen en jachtwijzen worden ofgeschaft. Het betreft onder meer :

- het gebruik van klemmen en alle giftige stoffen, ook gifereien : deze zijn immers niet selectief en kunnen de dood van tal van andere dieren veroorzaken. Overigens zijn er meerdere ethische bezwaren tegen dergelijke middelen in te brengen : het wild sterft vaak een langzame en pijnlijke dood ;

- het gebruik van een meute honden : het achtervolgen van een dier tot het uitgeput neervalt, is een barbaarse methode die ethisch niet meer aanvaardbaar is. De sportieve genoegens die de jagers met de meute willen beleven, bereiken zij evengoed via een kunstmatig aangelegd zweetspoor ;

- het gebruik van een afgerichte in- of uitheemse dagroofvogel : de valkeniersbedrijvigheid is zoals de vorige jachtmethode een overblijfsel uit het verleden, toen heel anders tegen de natuur werd aangekeken. Op dit ogenblik geeft ze enkel aanleiding tot niet-educatieve activiteiten en tal van misbruiken zoals het roven van nestjongen van beschermde roofvogels ;

- jacht op wild nadat het door een andere persoon of personen in de richting van de jager is opgejaagd.

Het klassieke jachttafereel dat zoveel ergernis opwekt bij het publiek is wel de klopjacht. Dergelijke methode is daarenboven enorm verstorend voor de biotoop. Die jacht is dus alleen maar toelaatbaar indien de jager zelf

het wild opspoort ofwel afwacht tot dit binnen schotafstand komt. Pas dan zullen jagers terecht mogen spreken over weidelijkheid of sportiviteit ten opzichte van het wild. Ook aan deze problematiek geeft het ontwerp van decreet geen afdoende oplossing.

Weliswaar verbiedt de Europese richtlijn van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand het gebruik van lokvogels en van vergiftigd of verdovend lokaas, maar zijn er geen maatregelen voorzien die de geciteerde onweidelijke vormen van jacht kunnen verbieden.

Mijnheer de Minister, thans nog een woord over de plaatsen waar kan worden gejaagd.

Wij menen dat de jacht met vuurwapens moet worden verboden :

- op minder dan 150 meter van bewoonde huizen. Een noodzakelijke maatregel met het oog op de rust in de landelijke woongebieden ;

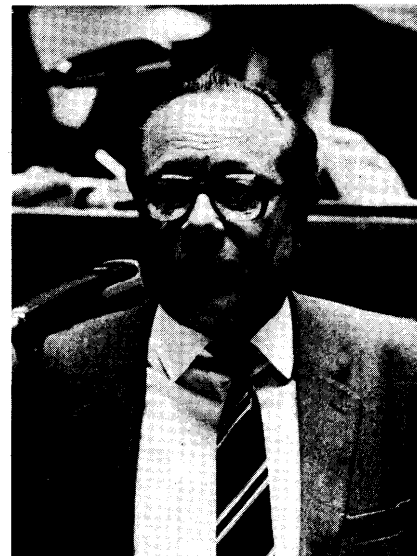
- op waterwild voor zover op het ogenblik dat de jacht wordt uitgeoefend, geen minimum aaneengesloten wateroppervlakte van 3 hectare aanwezig is waarop de jacht is toegestaan ;

- op plaatsen waar het jachtrecht niet schriftelijk en voorafgaand is toegekend aan de jager. Het bestaande stelsel waarbij ook mondelinge toezeggingen een basis kunnen vormen voor de jacht heeft overvloedig aanleiding gegeven tot betwistingen.

Anderzijds is het aangewezen het instellen van rust- en reservezones in de jachtgebieden te stimuleren. Op de eigendommen van openbare besturen waarop het jachtrecht wordt verpacht dienen ten minste 10 ten honderd van de verpachte gronden als reservegebied te worden aangeduid.

Ook op vrijwillige basis moeten dergelijke reservezones kunnen tot stand komen en zelfs worden betoelaagd.

Ook wat dit punt betreft, moet ik vaststellen dat geen enkele van de internationale overeenkomsten maatregelen voorschrijven die, ingevolge het voorliggend ontwerp van decreet als besluit van de Executieve zouden kun-

In verband met het decreet-jachtreglementering betreurt de heer G. Temmerman (SP) o.m. dat het maar een deelaspect van de jachtproblematiek regelt

nen worden genomen, tegemoetkomen aan de typische Vlaamse situatie.

Wat de conrole en de strafbepalingen betreft, wens ik het volgende te stellen.

De strafbepalingen van de huidige wet zijn totaal verouderd. In het ontwerp van decreet wordt geen enkele poging ondernomen om deze verouderde strafbepalingen enigszins aan te passen.

Integendeel, de verouderde strafbepalingen worden gewoon mede toepasbaar gemaakt op de niet naleving van de bepalingen van de internationale overeenkomsten. Nochtans bestond nu de mogelijkheid om de strafbepalingen die betrekking hebben op de vogelbescherming te verstrengen en in overeenstemming te brengen met de bepalingen die betrekking hebben op de jacht.

Sommige vogels die hieronder vallen zijn immers zeker zo waardevol als de diersoorten die bejaagbaar zijn. Zo zijn uilen, spechten, dagroofvogels, enzovoort parels van ons gemeenschappelijk natuurpatrimonium. Degenen die

Temmerman

beschermingsmaatregelen overtreden in feite de gemeenschap Het overtreden van de jachtwetgeving dient eerder beschouwd als een vorm van diefstal van privé bezit. Eenzelfde strafmaat voor beide gevallen ligt voor de hand.

Het ontwerp van decreet behoudt echter de verouderde strafmaat voor de overtredingen tegen artikel 31 van de jachtwet inzake vogelbescherming.

Betreffende de organisatie van de jacht was in mijn voorstel van decreet houdende de reglementering van de jacht de oprichting voorzien van een fonds voor faunabeheer dat voor diverse doeleinden kon worden aangewend.

Het verstrekken van educatieve informatie aan jagers en niet-jagers

- de vergoeding van schade indien de gemeenschap verantwoordelijk is ;
- het wetenschappelijk onderzoek ;
- de subsidiëring van private instellingen die instaan voor controle ;
- de subsidiëring van private instellingen of privé-personen die instaan voor het behoud aan ecologische waardevolle landschapselementen ;

De subsidiëring van jagers die op vrijwillige basis een reservezone in hun jachtgebied willen aanleggen.

Mijnheer de Minister, in dat verband wens ik u een vraag te stellen.

U voorziet weliswaar in uw ontwerp dat een inschrijvingsgeld kan worden gevraagd aan de deelnemers aan het jachtexamen - dat is goed - maar u neemt geen opties in verband met de aanwending van deze middelen.

Zou het niet aangewezen zijn om, overeenkomstig de regeling die bestaat voor het visserijfonds, een fonds voor faunabeheer op te richten en te spijzen met de ontvangsten van het jachtexamen en desgevallend zelfs van de jachtverloven ?

Op deze manier zou het mogelijk worden om op termijn een actiefjachtbeleid te voeren.

Thans wil ik het hebben over schadevergoeding en wildschadebestrijding. De meeste wetsvoorstellen voorstellen van decreet die de laatste jaren werden neergelegd hadden precies betrekking op de schadevergoeding aan de landbouwgewassen.

Het is logisch dat de houden van het jachtrecht volledig verantwoordelijk is voor wildschade als hij het wild heeft uitgezet, wilde konijnen heeft ingeënt tegen myxomatose of bepaalde wildpopulaties onvoldoende heeft bejaagd. Anderzijds is het even logisch dat de eigenaar volledig verantwoordelijk is voor de schade veroorzaakt door wild dat afkomstig is van zijn gronden waarop hij het jachtrecht niet heeft verpacht.

Helemaal anders ligt het met de schade veroorzaakt door beschermde dieren, op basis van diverse wettelijke bepalingen. Indien er zich aanzienlijke schade voordoet dan moet die schade kunnen worden vergoed door de gemeenschap, eventueel via het door ons voorgestelde Fonds voor Faunabeheer.

Daarenboven moet de grondgebruiker uitgebreid gemachtigd worden om zijn gewassen en teelten met gebruik van vuurwapens tegen aanzienlijke wildschade te verdedigen.

Spijtig genoeg moet ik ook hier vaststellen dat voor dit nochtans frequent probleem waarmede land- en tuinbouwers geconfronteerd worden geen enkele oplossing in het vooruitzicht wordt gesteld.

Mijnheer de Voorzitter, geachte dames en heren, na deze analyse van de jachtproblematiek en van de gebrekige regeling die door het ontwerp van decreet wordt voorgesteld, is het voor mij eenvoudig enkele conclusies te trekken.

Niettegenstaande de vele fraaie volzinnen over natuurbehoud en het optimaal behoud en beheer van fauna en flora in de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve, blijft er van het hoopgevend beleid van Marc Galle, verantwoordelijk Minister onder de vorige Regering, bitter weinig over.

De visie dat natuurbehouds- en mi-

lieubelangen prioritair zijn op de belangen van enkelingen die de jacht beschouwen als een „goedkope” vorm van schietgenot, is blijkbaar verlaten.

Van de mogelijkheid om een globale herziening van de jachtwet mogelijk te maken, wordt integendeel misbruik gemaakt om de handel in diepgevroren wild gedurende het ganse jaar toe te laten. Door wie en op welke manier zal het toezicht hierop kunnen gebeuren zodanig dat misbruiken zullen kunnen worden voorkomen.

Mijnheer de Minister, ik zou hier willen verwijzen naar het verslag dat door het Coördinatiecomité van de Bescherming van de Vogels werd opgesteld en waarin ook heel wat vragen worden gesteld omtrent de autorisatie van diepvries, handel en opslag gedurende het ganse jaar.

Mijnheer Desutter, u zult het mij toch niet kwalijk nemen, maar ik vind nergens waarborgen in de nota die in het verslag is opgenomen. U blijkbaar wel. Ik heb de nota met andere ogen gelezen. Ik vind daarin de door u aangehaalde zekerheid niet zo expliciet terug.

Mijnheer de Minister, u kent de nota van het Coördinatiecomité ongetwijfeld. Misschien zou u vandaag in uw antwoord in de Openbare Vergadering de partijen, die daarbij zijn betrokken kunnen geruststellen.

Het Comité stelt zich veel vragen over de handel in diepgevroren wild. In zijn nota vraagt het zich af of het hier al of niet uitsluitend gaat over dieren en vogels die tot onze eigen fauna behoren. (**Onderbreking van Minister Akkermans**)

Neen, in het verslag - u hebt het zelf in de Commissie gezegd - is er sprake van wild, dat uit het buitenland wordt ingevoerd. Het coördinatiecomité vraagt : „En waarop de jacht in onze Gewesten jaarlijks is geopend ? Of geldt deze handel ook diepgevroren wild uit andere landen, uit de EEG-landen, of uit andere continenten ?

De heer E. Desutter : Dat geldt niet voor beschermd wild.

De heer G. Temmerman : Dat hebt u gezegd, maar dat zegt de Minister

Temmerman

niet.

Minister P. Akkermans : Toch wel, dat staat zeer duidelijk in het verslag.

De heer G. Temmerman : Ik lees u de tekst van het verslag : „De Minister wijst erop dat veel diepgevroren wild wordt aangeboden uit het buitenland. De handelaars hebben nu niet de kans deze op te kopen. Zelfs op de grote aanvoer van wild tijdens het jachtseizoen kan men zich niet organiseren vermits men het niet mag opslaan.”

Een lid dat vragen stelt, zegt : „Verder zal men kunnen bepalen dat het niet kan gaan om bij ons beschermd wild.”

En het verslag vermeldt : „De Minister is het daar volkomen mee eens.” Is dat volgens u voldoende, mijnheer Desutter ?

De heer E. Desutter : Voor het beschermd wild is dat niet toegelaten.

De heer G. Temmerman : Mijnheer de Minister dit is zeer belangrijk want er zijn een aantal vogels die in ons land niet, maar in andere Europese landen wel mogen worden bejaagd, dus in de handel worden gebracht, ook via diepvries en die eigenlijk als men de tekst van het decreet leest in ons land zullen kunnen worden verhandeld.

Minister P. Akkermans : Verontschuldigd mij collega, maar er staat duidelijk in het verslag . . .

De heer G. Temmerman : In het verslag staat daarover alleszins geen woord.

Minister P. Akkermans : In het verslag staat duidelijk vermeld dat ik wat de beschermde diersoorten betreft, heb meegedeeld dat de bepalingen moeten worden nageleefd van de overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde, in het wild levende dier- en plantensoorten, opgemaakt in Washington op 3 maart 1973.

Vanzelfsprekend moeten bij de toepassing van dit decreet de internationale akkoorden worden nagekomen.

De heer G. Temmerman : De vraag rijst of de overeenkomst van Washington

rekening houdt met de diersoorten, die bij ons niet mogen bejaagd worden. Blijkbaar zijn sommige diersoorten in Frankrijk najaagbaar en niet in België, wel in Australië maar niet in België, enzovoort. Dat akkoord moet dan wel een lijst vermelden van behandeling van wild al naargelang van de situatie die zich in elk land voordoeet. Is dat zo ?

Minister P. Akkermans : In de Commissie werd afgesproken dit in de uitvoeringsbesluiten te vermelden.

De heer G. Temmerman : Dat is een belangrijke verklaring. Dat akkoord van Washington is wel belangrijk maar naar mijn mening niet sluitend.

Wanneer u zich ertoe verbindt, dat in ons land geen handel mag worden gedreven in diepgevroren wild, dat in ons land niet mag worden bejaagd, dan stemt uw verklaring ons met voldoening.

Minister P. Akkermans : Dat is de bedoeling.

De heer G. Temmerman : Ik dank u voor deze belangrijke verklaring. Wij maken ons immers zorgen over uw opvattingen ter zake ook al omdat wij vaak de indruk krijgen, dat de belangen van wildhandelaars en van diegenen die zich, zoals de heer Desutter daarstraks heeft gezegd, dure tafelgeuegtes, liefst van vers wild, kunnen veroorloven, doorslaggevend zijn dan de belangen van het natuurbehoud.

De laatste openingsbesluiten van de jacht die u, mijnheer de Minister, onlangs aan de Vlaamse Executieve hebt voorgelegd, onderschrijven deze zienswijze bijna volkomen.

De jacht op de houtsnip, die als het ware het symbool werd van de vogelbescherming in Vlaanderen, werd niet heropend maar tevens werd de periode waarbinnen deze trekvogel mag worden bejaagd, met vier weken verlengd. Dat is een eerder onrustwekkende evolutie.

Eén en ander is bijgevolg tekenend voor het natuurbeleid dat door deze Vlaamse Regering wordt gevoerd.

Ik kan dat slechts betreuren en her-

haal nogmaals dat, naar onze mening, dit ontwerp van decreet een kans heeft laten voorbijgaan om een groot aantal problemen, in verband met de jacht, eens en voor goed te regelen en vooral, wat ons betreft op een natuurvriendelijke wijze.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister om deze reden zal ik mij, bij wijze van protest, bij de stemming onthouden. *(Applaus bij de VU en SP)*

De Voorzitter : De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik zal mijn uiteenzetting beperken tot enkele opmerkingen.

Er werd hierover reeds veel gezegd.

In eerste instantie wens ik toch de klemtoon te leggen op de „salamipolitiek” die in de Commissie steeds wordt bedreven. De heer Leclercq heeft daar eveneens op gewezen in verband met het decreet op de ruimtelijke ordening.

Op het vlak van het jachtdecreet wordt inderdaad een „salamipolitiek” gevoerd door het aanbrengen van zeer kleine wijzigingen, ook al zijn - dit geldt zeker voor de ruimtelijke ordening - ingrijpende maatregelen noodzakelijk.

Wat het verschil tussen de lijsten van de beschermde dieren in ons land en andere landen betreft, stelt zich de vraag of dit ook in dit artikel mag begrepen worden ?

Mijnheer de Minister, zonder erover te stemmen hebt u het door mij in de Commissie voorgestelde amendement aanvaard. U hebt gezegd dat het voldoende was dit amendement in het verslag op te nemen opdat het zou aanvaard zijn. Wanneer bepaalde wildsoorten voorkomen op de beschermlijst in Vlaanderen dan mag dit evenmin als diepgevroren wild worden ingevoerd.

Er is echter een voorstel van amendement van de heer Dierickx, dat ik zou kunnen steunen.

Mijnheer de Minister, wanneer u op dat vlak nogmaals uitdrukkelijk uw

De Mol

verklaring zou herhalen dan zou ik kunnen aanvaarden dat mijn amendement overbodig is. U kan natuurlijk naar het verslag verwijzen, maar daar staat het niet zo duidelijk in vermeld.

Minister P. Akkermans : Ik heb die verklaring reeds afgelegd.

De heer J. De Mol : Ik had toch graag dat u ze hier zou herhalen.

Op het probleem inzake het toezicht, dat door de heer Temmerman werd naar voren gebracht, zal ik niet verder ingaan. Het is trouwens in de Commissie uitgebreid aan bod gekomen.

Wat betreft de mogelijke of regionale nationale bevoegdheidsbetwisting werd in de Commissie geen afdoend antwoord gegeven, vooral inzake diepvriesvoedsel. Naar mijn mening valt dit gedeeltelijk onder nationale bevoegdheid, aangezien het om diepgevroren voedsel gaat. Inzake de invoer hebben wij echter niet veel bevoegdheid en moet naar de nationale wetgever verwezen worden. Daarop had ik graag een antwoord gekregen.

Inzake de artikelen 3 Ibis en 3 Iter meen ik dat wij de opmerkingen van de Raad van State niet zomaar naast ons kunnen leggen, vooral waar de Raad van State zegt dat hij de aandacht van de Vlaamse Raad vestigt op de verstreckende draagwijdte van de overdracht van bevoegdheden die hem rechtens toekomen en die in hun geheel en zonder beperking in de tijd aan de Executieve worden overgedragen. Ik citeer verder : „met betrekking tot de internationale verdragen en de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten inzake de jacht en de bescherming van de vogels, zou de Executieve alle maatregelen kunnen treffen vereist voor de uitvoering van de daaruit voortvloeiende verplichtingen en daarvoor kan zij daarenboven van de bestaande wetten afwijken, deze opheffen of aanvullen.” Ik vermeld dat niet alleen als het advies van de Raad van State maar vooral met het oog op de relatie die ik straks zal maken met het – sta mij toe het een beetje deprimerend te zeggen – vogeldecreet dat wij eerlang moeten behandelen. Ik beëindig dat ci-

taat : „grondig ingezien wordt aldus in werkelijkheid de wetgevende bevoegdheid onttrokken aan de decretale wetgeving voor de jacht en de bescherming van de vogels in zoverre ze geregeld wordt door internationale verdragen en akten, in haar geheel, ook voor de toekomst toevertrouwd aan de Executieve. Dergelijke verregaande overdracht van wetgevende bevoegdheid kan niet ingepast worden in de algemeen geldende opvattingen en de verhoudingen tussen de verschillende machten neergelegd in de Grondwet en in de bijzondere wet van 8 augustus 1980”.

De Vlaamse Raad dient zich in dit verband bewust te zijn van het feit dat wij heel wat bevoegdheden afgeven aan de uitvoerende macht. Of dat allemaal goed kan zijn, blijft een open vraag. In dit opzicht kan ik enkel gelukkig zijn indien dat zodanig zou gebeuren dat op deze wijze het ontwerp van decreet inzake de vogels van de heer Olivier dan totaal overbodig wordt. Dat vloeit voor uit wat ik zoëven heb geciteerd, met name : „met betrekking tot de internationale verdragen en krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten inzake de jacht en de bescherming van de vogels, zou de Executieve alle maatregelen kunnen treffen vereist voor de uitvoering van de daaruit voortvloeiende verplichtingen en daarvoor kan zij” – het spijt mij dat de heer Olivier hier niet aanwezig is, want hij zou misschien zijn voorstel kunnen intrekken – „daarenboven van de bestaande wetten afwijken, deze opheffen of aanvullen”.

Ik zeg duidelijk dat het voorstel van de heer Olivier totaal overbodig is. Ik hoop dat men met het advies van de Raad van State zal rekening houden.

De heer P. Tant : Het gaat niet over de vogelvangst. Het gaat meer in het bijzonder over het organiseren van wedstrijden voor vinkeniers. Dat is niet hetzelfde.

De heer J. De Mol : Het gaat zeker niet over de bescherming van de vogels. Dat is een feit.

De Voorzitter : Kunnen wij die discussie uitstellen tot op het ogenblik dat het voorstel van decreet op de agenda staat ?

De heer J. De Mol : Mijnheer Tant, ik heb alleen het advies van de Raad van State geciteerd in verband met dit decreet. Het gaat hier niet om mijn interpretatie. Het is letterlijk citaat van de Raad van State waarin wordt gezegd dat het totaal overbodig zal zijn.

Namens mijn fractie kan ik meedelen dat wij dit decreet zullen goedkeuren. Wij hopen dat het decreet inzake de vogels op die manier zou worden begraven. Dan zou dit decreet, niettegenstaande de vele opmerkingen, wel een goed effect hebben. **(Applaus bij de VU en de SP)**

De Voorzitter : De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik sluit mij enthousiast aan bij de uiteenzetting van de heer De Mol. Wij zijn het inzake de grote lijnen helemaal eens.

Het past dat wij eens grondig nadenken over onze beschaving. Enkele eeuwen geleden dienden wij vooral te strijden tegen de wilde natuur. Thans zijn er personen in ons land die zich met de grootste ijver inzetten voor het behoud van een stuk wilde natuur. Dat wijst toch op een zeer merkwaardige evolutie. Zo ken ik een aantal mensen dat met ijver en fanatisme strijdt voor het behoud van een paar wilde bossen in Vlaanderen. Er is geen enkel land in de wereld, misschien met uitzondering van Japan, waar de ongerepte natuur zo systematisch werd uitgeroeid zoals in ons dierbaar vaderland.

Wanneer sommigen beweren dat wij allemaal een recht van gratis vruchtgebruik hebben op het natuurpatrimonium, dat ons allen toebehoort, dan meen ik dat wij dit natuurpatrimonium niet verder mogen laten vernietigen door overheids- en particuliere initiatieven.

De heer E. Desutter : Er bestaat nog altijd zoiets als natuurbeheer.

De heer L. Dierickx : Mijnheer Desutter, ik heb er zoëven op gewezen dat enkele personen in ons land vragen dat er enkele plaatsen zouden zijn waar de natuur zijn gang nog kan

Dierickx

gaan. Dat is ook een vorm van natuurbeheer. Bossen die zichzelf voeden hebben wij in ons land praktisch niet meer.

De heer P. Tant : Dat is zoals bij abortus.

De heer L. Dierickx : Proficiat mijnheer Tant, u maakt flinke gedachten-sprongen.

Ik spreek hier niet zozeer namens de vogelliefhebbers, maar veeleer namens de vogelbeschermers en de natuurbeschermers.

De meesten onder hen zijn zeer tevreden met artikel 31bis van dit decreet. Zij zouden echter graag een amendement toegevoegd zien aan artikel 2, punt 1 en punt 2, luidend als volgt : „In elk geval is verboden het vervoeren en in handel brengen van levend en dood wild dat in het Vlaamse Gewest beschermd is.”

Wij verdedigen dit amendement en wij gaan ervan uit dat het gevaarlijk is wild dat in het Vlaamse Gewest beschermd is uit andere landen in te voeren. Dit maakt bedrog mogelijk en is niet consequent.

De Minister heeft daarstraks gezegd dat wij ons geen zorgen moeten maken aangezien hij in de Commissie in die zin duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Hij heeft deze verklaringen zoëven opnieuw in Openbare Vergadering herhaald. (**Onderbreking van de heer Desutter**)

Mijnheer Desutter, mag ik even verwijzen naar een ander geval in onze Belgische democratie, met name naar de fameuze wet van 11 april 1962. Bij de bespreking van deze wet werden door vooraanstaande mensen, zoals de heer Paul Henri Spaak Minister van Buitenlandse Zaken en de christen-democratische fractieleider van dat ogenblik, de heer Van Hemelrijck, bijzonder duidelijke en troostende verklaringen afgelegd, die werden geacteerd en in de Handelingen zijn terug te vinden. De Raad van State heeft gezegd dat deze verklaringen aan duidelijkheid niets te wensen overlieten. Niettemin hebben de daaropvolgende Regeringen deze ver-

klaringen aan hun laarzen gelapt. Bij de bespreking op 1 maart 1962 van de wet van 11 april 1962 heeft de heer Spaak duidelijk gezegd dat deze wet aan de Regering het recht niet gaf om kernwapens op te stellen zonder de toestemming van het Parlement. De fractieleider van de meerderheid van dat ogenblik heeft dat eveneens gezegd. Nochtans hebben deze verklaringen nadien geen enkele bindende kracht voor de Regeringen gehad, ook niet voor de huidige Regering.

Waarom is het dan zo moeilijk, vooral wanneer de Minister akkoord gaat met mijn amendement, dit amendement goed te keuren, ten einde alle betwistingen en alle twijfels weg te nemen. Ik vraag dit niet zozeer denkende aan deze Executieve, want ik denk dat deze Executieve haar woord zal houden. Ik denk aan de volgende. Wij moeten ook de volgende Executieven binden.

Ik vraag dan ook met aandrang, zoals de heren De Mol en Temmerman het zoëven hebben gedaan, dat wij ons consequent-zijn zouden tonen door dit amendement goed te keuren dat enkel een bevestiging en een versterking is van wat de Minister in de Commissie en in Openbare Vergadering heeft gezegd. Is dat nu werkelijk zo moeilijk ? Uiteindelijk zou men er nog spijt van hebben een amendement, uitgaande van een kleine groene partij, in te dienen.

Mijn voorstel beoogt dus voor de toekomst twijfel en onzekerheid weg te nemen en in het decreet in te schrijven wat door de Minister zo volmondig gezegd, beweerd en beloofd wordt.

Ik heb nog een ander amendement ingediend. Hierbij kunnen er problemen rijzen. Ik meen echter dat het ten minste toch moet worden ter stemming gelegd, opdat de publieke opinie duidelijk zou weten wat deze Raad wil in verband met de strafmaat voor overtredingen die betrekking hebben op de vogelbescherming.

De vogelbeschermers in dit land verwijten sedert lange tijd dat de fameuze wet van 28 februari 1882 enkel politiestrafpen voorziet, dus zeer kleine straffen voor mensen die in het na-

tuurpatrimonium baldadigheden verrichten in zover het de vogels betreft. Bijgevolg stelt mijn fractie voor om in punt 6 de tekst na de woorden „wordt de niet-naleving” te vervangen door de volgende woorden :

„gestraft met gevangenisstraffen van 8 dagen tot 2 jaar of met een geldboete van 26 frank tot 300 frank.”

Ik hoop dat de andere fracties over deze twee amendementen vóór de stemming nog even zullen willen nadenken. Hiertoe hebben zij nog tijd tot morgen 16 uur.

Ik hoop dat zij op mijn voorstellen zullen willen ingaan.

De heer J. De Mol : Mijnheer Dierickx, u hebt het over levend en dood wild. Zou het in het kader van dit decreet niet beter zijn duidelijk te spreken over diepgevroren wild. Dan kunnen wij volmondig uw amendementen goedkeuren. Indien het antwoord van de Minister niet duidelijk is zou uw amendement toch volledig in de van het decreet zelf liggen.

De heer L. Dierickx : Mijnheer De Mol ik ben het volledig met u eens om samen het decreet in die zin te amendieren.

Ik ben nochtans van mening, samen met diegenen waarmee ik de zaak heb besproken, dat door wild een overkoepelende term is en dat diepgevroren wild in elk geval dood is.

Indien de duidelijkheid het vereist wil ik graag een onderscheid maken tussen gewoon dood en diepgevroren dood. Ik denk dat dit belangrijk is. Mijnheer De Mol, ik ben het volledig met u eens.

De heer J. De Mol : In dit voorstel komt „wordt niet ingevoerd” niet ter sprake. Ik wens het specifiek te houden bij wat hier wordt voorgesteld.

De heer L. Dierickx : U heeft gelijk. Ik ben het met u eens.

De heer D. Vervaeke : Niet alle dood wild is diepgevroren.

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

Minister P. Akkermans (op de tribu-

Akkermans

ne) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik wens de verslaggever te feliciteren en te bedanken voor zijn uitvoerig en volledig verslag, waaruit trouwens onmiddellijk bleek dat de ingediende amendementen overbodig zijn, rekening houdend met de gevoerde besprekingen in de Commissie.

Aan collega Temmerman wens ik te zeggen dat het vandaag niet de gelegenheid is om uitgebreid in te gaan op zijn voorstel van decreet. Ik heb kunnen aanvaarden dat u, mijnheer Temmerman, deze gelegenheid heeft gebruikt . . .

De heer G. Temmerman : Het is een unieke kans.

Minister P. Akkermans : Het is een unieke kans om daarover te praten. U had dat natuurlijk ook in de Commissie kunnen doen. Ik heb in de Commissie duidelijk gezegd dat ik bereid was. om uw voorstel van decreet samen met andere voorstellen te bespreken. Ik heb daar geen enkel probleem mee.

Ik ben trouwens in het verleden een sterke verdediger geweest van de weidelijke jacht in het algemeen. Ik vraag niet beter dan voor een aantal dingen orde op zaken te stellen.

Ik profiteer van deze gelegenheid om hulde te brengen aan de jagers en de jagersverenigingen die de weidelijke jacht huldigen. Ik ben van mening dat het ook onze plicht is dat te zeggen, Iedereen van ons het er ook mee eens dat, indien er geen jagers moesten geweest zijn, er vermoedelijk nog veel minder bossen in dit land zouden zijn en misschien nog veel minder reservaten zouden kunnen worden aangewezen en dat, indien de jagers de wildstand niet moesten behoed hebben, wij vermoedelijk veel minder wild en vogels zouden gekend hebben. Dit is natuurlijk vooral te danken aan degenen die reeds gedurende decennia de weidelijke jacht beoefenen. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat er geen jagers zijn die niet alles schieten wat er voor hun geweer komt, om het brutaal te zeggen. Ook daar moet ik niet van overtuigd worden. We weten ook nog

dat er stropers zijn. De stroperij is er de laatste jaren niet op achteruit gegaan.

De heer G. Temmerman : Dat is een gevolg van de economische situatie.

Minister P. Akkermans : Dat kan daar natuurlijk voor een gedeelte in meespelen. Over het algemeen is het toch wel zo dat we moeten trachten te komen tot een globale herziening van de jacht. Ik hoop dat wij dit kortelings zullen kunnen doen. Ik wil echter nogmaals onderstrepen dat dit nog niet is kunnen gebeuren, omdat de adviezen van de Raad van State niet binnen waren. Trouwens, de adviezen van de Hoge Jachtraad – zowel wat uw voorstel betreft als het voorstel van collega Verberckmoes – zijn van die aard dat een bespreking – voor mij althans – geen enkel probleem stelt. Ik zal graag ingaan op al de mogelijkheden, zowel uit uw voorstel als uit de andere, om deze samen te coördineren met de adviezen van de Vlaamse Hoge Jachtraad die – zoals collega Desutter soms zegt – beter zouden moeten worden gevolgd. Maar, om tot een goed natuurbehoud te komen is het niet voldoende enkel de adviezen van de Hoge Jachtraad te volgen. We zouden ook de adviezen van de andere organen – die te maken hebben met natuurbehoud – moeten raadplegen.

Wij hebben deze algemene hervorming niet kunnen bespreken. U weet echter collega's – ik richt mij tot de verschillende sprekers – dat wij een belangrijke inspanning hebben gedaan om het natuurbehoud een structuur te geven die wij tot op heden niet hadden. In de wet van 1973 op het natuurbehoud heeft men een aantal mogelijkheden ingeschreven. Men heeft nooit initiatieven genomen om daaraan wat dan ook te structureren. De Vlaamse Executieve heeft van deze gelegenheid tot structureren wel gebruik gemaakt. Ik verwijs hier vooral op het inrichten van een cel voor natuurbehoud in de Vlaamse Administratie, waarop de verschillende Ministers van de Vlaamse Regering hebben aangedrongen. Ik wijs op de installatie van de Hoge Raad voor Natuurbehoud. Deze morgen is de definitieve goedkeuring gekomen voor het op-

richten van een Instituut voor Natuurbehoud. Ik hoop dat ik hiermee de basis heb gelegd om in de toekomst op een structurele manier tegemoet te komen aan een aantal wensen die ook vandaag werden geuit. Het is belangrijk dat wij met de verschillende disciplines van die wetenschappelijke instelling wetenschappelijk advies zullen kunnen geven voor het beleid en niet meer zullen moeten voortgaan op slogans of programmapunten die worden gelanceerd door drukkingsgroepen. Ik ben van mening dat in dit land een goed natuurbehoud tot stand kan komen, mits samenwerking van alle groepen die daarover bekommerd zijn en dat moet toch ongeveer de hele bevolking zijn. Ik hoop dat daarmee voor het natuurbehoud in het algemeen een basis heb gelegd om de coördinatie van de groene raden te bestendigen en bovendien de mensen in beleidsopties te dienen met een wetenschappelijk advies. Dit geldt zowel voor de betogen van collega Temmerman als van collega De Mol.

Collega Temmerman vraagt waarom ik het inschrijvingsgeld niet bestemd voor de oprichting van een fonds. In de Vlaamse Executieve hebben wij duidelijk bedoeld dat deze gelden in de eerste plaats moesten dienen om de onkosten te dekken voor de inrichting van het examen. Het heeft helemaal geen zin – dat staat trouwens in het verslag van collega Desutter – de kosten te laten dragen door de Gemeenschap. Degenen die de jacht beoefenen moeten deze kosten zelf dragen. Het zou natuurlijk aangenameer zijn mochten wij een fonds kunnen oprichten en daar ook nog de nodige gelden voor vragen. Laat ons veronderstellen dat dit een volgende stap is. Ik begin nu reeds met het inschrijvingsgeld. Het zal best zijn dat wij ze niet te plots verbazen of te grote bijdragen laten betalen.

Collega De Mol klaagt, samen met collega Temmerman, de salamipolitiek aan. Het antwoord dat ik aan collega Temmerman heb gegeven in verband met het natuurbehoud en de structuur die wij daaraan hebben gegeven is tevens voor u een antwoord. Wij hebben in belangrijke mate de basis gelegd om een beleid te kunnen voeren, dat in de nabije toekomst de-

Akkermans

ze salami-politiek kan corrigeren.

De heer J. De Mol : Ik heb over salami-politiek gesproken, verwijzend naar wat in de Commissie gebeurt. U bent, mijnheer de Minister, niet verantwoordelijk voor het werk van de Commissie. De kleine decreetjes, die sedert 1981-1982 sluimeren, worden nu, wellicht om electorale redenen, uit de lade gehaald, terwijl de grote decreten blijven liggen.

Minister P. Akkermans : Mijnheer De Mol, u is lid van de Commissie. De Commissie is de plaats om dat te zeggen. Zijn wij verantwoordelijk voor de werking van deze Commissie ?

Naar aanleiding van uw bemerkingen in verband met artikelen 3 1 en 3 1 ter is er in de Commissie duidelijk van gedachten gewisseld over het delegeren van de decretale bevoegdheid. Ik kan u daarin bijtreden, maar de Commissie heeft gekozen om deze bevoegdheid te delegeren naar de Vlaamse Regering. Ik dring erop aan – ik bedank u trouwens omdat u zegt dat uw fractie dit ontwerp zal goedkeuren – dat het ons op de goede weg zou zetten op een efficiënte manier onze wetgeving aan te passen aan de internationale verdragen. U weet waarover het gaat. Het gaat over het EG-verdrag en de richtlijn van de Raad van 2 april 1979 die in werking getreden is op 2 april 1981. Het gaat over de verschillende Benelux-verdragen, over het verdrag van Bern en het verdrag van Bonn. Ik meen dat wij daarover niet moeten uitweiden. Nu zijn er nog altijd geen decretale maatregelen verschenen om deze internationale verdragen in dit land= uit te voeren. Ik hoop dat wij binnen de kortste tijd in de Executieve zullen kunnen overgaan tot een uitvoeringsbesluit in verband met deze materie.

Aan collega Dierickx wens ik ook te zeggen dat wij bekommerd en bezorgd zijn voor het ongerepte natuurbehoud. Het is natuurlijk niet gemakkelijk om al deze zaken te incasseren, maar ondertussen hebben wij toch twaalf reservaten erkend. De weg die is opgegaan, mijnheer Dierickx, voor het natuurbehoud in het algemeen en de structuur die wij daaraan gegeven

hebben voor de nabije toekomst, moet mij de mogelijkheid geven om dit in het land beter te verzorgen.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Minister, is er bij die natuurreservaten één enkel bos bij ?

Minister P. Akkermans : Ja, er zijn bossen bij.

De heer L. Dierickx : Een echt wild bos ?

Minister P. Akkermans : Ik zou de biologen moeten raadplegen naar de betekenis van het woord „wild”.

De heer L. Dierickx : Natuurreservaten hebben economische gezien geen enkele rendabiliteit. Gelet op het feit dat bossen nog altijd economische rendabiliteit hebben, komen ze niet in aanmerking voor natuurreservaten. Dat is de werkelijkheid.

Minister P. Akkermans : Er zijn wel bossen in de natuurreservaten opgenomen. Ondertussen zijn er ook nog belangrijke bossen gekocht die vandaag in onderzoek zijn om morgen als natuurreservaat geklasseerd te worden.

Mijnheer Dierickx, ik vind uw amendement overbodig. Uit de besprekingen in de Commissie blijkt duidelijk dat er geen sprake kan zijn om beschermd wild in Vlaanderen tot de diepvries, dus tot de handel toe te laten. Ook in de tekst van artikel 2, paragraaf 2, staat duidelijk vermeld : „Onder de door de Vlaamse Executieve voorgeschreven voorwaarden en het door haar bepaalde toezicht . . .” Het is toch duidelijk dat de Vlaamse Executieve niet tegen haar eigen beslissing in bepaalde vogels die zij vroeger heeft beschermd zal toelaten tot de handel. Ik vind uw amendement overbodig en ben ervan overtuigd dat deze tekst voldoende waarborgen biedt. Trouwens, ik heb én in de Commissie én ik doe het hiet nogmaals in de Openbare Vergadering, duidelijk de verklaring afgelegd dat er geen sprake kan zijn om beschermd vogels tot de handel of tot de diepvriesproductie toe te laten.

De heer L. Dierickx : In de debatten waarnaar ik verwezen heb werd door de heer Spaak aan de heer Rolin iden-

tiek hetzelfde gezegd. Hij heeft hem gezegd : „Uw amendement is overbodig, mijnheer Rolin, want ik zeg dat het niet zal gebeuren.” Hoe kan u zoiets zeggen en gelijktijdig doen alsof u de volgende Executieve gaat verbinden, wat niet kan. Waarom – als u het met mij zo eens is – volgt u dan niet het advies van de heer Temmerman, de heer De Mol en mijn eigen amendement en zet u het niet eenvoudig in de wet ? Dan is er zeker geen twijfel. Waarom zeggen dat een amendement overbodig is als u ermee akkoord gaat. Dat wil zeggen dat u toch nog iets achter de hand wil houden.

Minister P. Akkermans : Mijnheer Dierickx, ik betreur vooral uw laatste uitlating. Ik ben niet gewoon iets achter de hand te houden. Ik meen niet dat men mij kan verwijten. Het amendement is overbodig omdat in de tekst duidelijk staat : „Onder de door de Vlaamse Executieve voorgeschreven voorwaarden en het door haar bepaalde toezicht, is het vervoer, de opslag en de handel van diepgevroren wild geoorloofd buiten de perioden vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild”. Het is duidelijk dat de Vlaamse Executieve geen toelating gaat geven om de beschermd vogels of het beschermd wild tot de handel toe te laten. Het staat hier duidelijk in vermeld.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Minister, u zegt „onder door de Executieve te bepalen voorwaarden”. Dat zijn voorwaarden die nog niet bestaan.

Minister P. Akkermans : Er bestaat wel een beslissing van de Executieve in verband met het beschermd wild.

De heer L. Dierickx : Dat zijn voorwaarden die de Executieve telkens kan aanpassen zonder het akkoord van de Vlaamse Raad.

Minister P. Akkermans : Mijnheer Dierickx, dat is niet waar. De lijst van beschermd diersoorten is normaal vastgelegd en daaraan zal de Executieve niets wijzigen.

De heer L. Dierickx : Er wordt echter niet gezegd dat ze niet uit andere landen mogen worden ingevoerd. Dat is

Dierickx

wat ik vraag.

Minister P. Akkermans : Toch wel, mijnheer Dierickx. Dat staat duidelijk vermeld. Uit de werking en het verslag van de Commissie blijkt dit duidelijk.

De heer L. Dierickx : Een verklaring van een Minister in het verslag heeft niet dezelfde rechtskracht als een le-gale tekst.

Minister P. Akkermans : Dan verschillen wij van mening. Volgens mij is uw amendement overbodig ingevolge artikel 2, paragraaf 2.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Minister, als u een begin van gelijk zou hebben, dan zouden wij dit decreet niet nodig hebben, dan volstaat het dat u alleen verklaring aflegt. Dat kan u zeggen dat decreten overbodig zijn en dat u alleen verklaringen aflegt.

De heer G. Temmerman : Er is toch één zaak die in het voordeel van het amendement van de heer Dierickx spreekt, namelijk het probleem dat zich stelt doordat bepaalde vogelsoorten in andere landen wel bejaagbaar zijn en in België dan weer niet. Daardoor dreigt enige verwarring te ontstaan. Moesten bepaalde vogelsoorten over de hele wereld beschermd zijn, waren er natuurlijk geen problemen. Dat is echter juist de moeilijkheid. Als u zegt dat het in geen enkel geval kan voor beschermde diersoorten, dan is het probleem toch opgelost. Waarom wilt u daarop niet toegeven ? Het is toch vanzelfsprekend . . .

Minister P. Akkermans : Ik heb mij in de Commissie duidelijk geëngageerd om met deze problematiek rekening te houden bij het opstellen van de uitvoeringsbesluiten. Het staat herhaalde malen in de tekst. Ik blijf bij mijn stelling en vraag om dit amendement te verwerpen.

De heer L. Dierickx : Wij hebben ons geëngageerd, wat wil dat zeggen ?

Minister P. Akkermans : Ik heb mij geëngageerd in de Commissie.

De heer L. Dierickx : Uzelf ? Tot op het einde van deze legislatuur ?

Minister P. Akkermans : Indien er een bespreking in de Commissie zou zijn zal men dat verder aannemen. Ik zie niet in waarom dat in het vervolg niet meer zou worden toegepast en dat de engagementen van deze Executieve ook de volgende Executieve niet zou binden.

De heer L. Dierickx : Ik wens u proficiat. U spreekt dezelfde taal als de heer Spaak.

De heer P. Tant : Uw stelling, mijnheer Dierickx, zou betekenen dat wat deze Vlaamse Raad beslist niet kan gelden voor een volgende Vlaamse Raad. U moet logisch blijven. Uw verwijzing naar Rolin zou valabel zijn, ware er ondertussen niet het NAVO-dubbelbesluit geweest dat uitdrukkelijk spreekt over een evenwichtige plaatsing van kernraketten in de landen die tot het NAVO-bondgenootschap behoren.

De Voorzitter : De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol : U zegt dat het amendement overbodig is. Dat betekent ook dat er geen enkel technisch bezwaar is om eventueel te aanvaarden. U kan het natuurlijk ook van de omgekeerde kant bekijken. U zegt het amendement volledig te steunen maar het overbodig te vinden. Waarom zou men het dan niet eventueel opnemen en het gewoon ter verduidelijking in het artikel zetten ? U heeft er ten gronde geen bezwaren tegen. U stelt zeer duidelijk in uw toelichting dat het gewoon technisch overbodig is. Ik dacht dat men het inhoudelijk zonder problemen kan aanvaarden. Waarom zou men het er dan niet bij vermelden ? Ik meen niet dat daarover enige discussie is.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Neen)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

- **Aangenomen.**

Artikel 2

De jachtwet van 28 februari 1882 wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, als volgt gewijzigd :

1. In artikel 10 wordt na het tweede lid een nieuw lid ingevoegd luidend als volgt :

„De Vlaamse Executieve kan jaarlijks bepalen dat het vervoeren of het in de handel brengen van levend of dood wild eveneens verboden is of alleen onder door haar te stellen voorwaarden geoorloofd is in de periode vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.”

2. In artikel 10 wordt na het vierde lid een nieuw lid ingevoegd luidend als volgt :

„Onder de door de Vlaamse Executieve voorgeschreven voorwaarden en het door haar bepaalde toezicht, is het vervoer, de opslag en de handel van diepgevroren wild geoorloofd buiten de periode vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.”

3. In artikel 14 wordt na het vierde lid een nieuw lid ingevoegd luidend als volgt :

„De Vlaamse Executieve kan het deelnemen aan het jachtexamen of aan een gedeelte daarvan afhankelijk stellen van de betaling van een inschrijvingsgeld waarvan zij het bedrag, de betalingsplichtige en de wijze van betaling vaststelt.”

4. Artikel 28 wordt opgeheven.

5. Een nieuw artikel 31bis wordt ingevoegd luidend als volgt :

„Artikel 31 bis

De Vlaamse Executieve kan, inzake

Voorzitter

jacht en vogelbescherming, alle vereiste maatregelen treffen voor de uitvoering van bepalingen die voortvloeien uit het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, gesloten te Rome op 25 maart 1957, uit het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's Gravenhage op 3 februari 1958, uit het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten, gedaan te Bonn op 23 juni 1979 en uit het Verdrag inzake het behoud van wilde planten en dieren en hun natuurlijk leefmilieu, ondertekend te Bern op 19 september 1979, en krachtens die Verdragen tot stand gekomen internationale akten, welke maatregelen de opheffing en de wijziging van wets- en decreetsbepalingen kunnen inhouden."

6. Een nieuw artikel 3 1 ter wordt ingevoegd luidend als volgt :

„Artikel 3 1 ter

Indien de niet-naleving van de bepalingen genomen tot uitvoering van de in artikel 3 1 bis bedoelde verdragen of akten, alsmede van de verordeningen van de Europese Economische Gemeenschap die van toepassing zijn op de jacht en de vogelbescherming in het Vlaamse Gewest, geen misdrijf vormt volgens andere wetten of decreten, wordt de niet-naleving opge-

spoord, vastgesteld, vervolgd en gestraft overeenkomstig artikelen 8, eerstelid, 11, 16, 18, 20 tot 24 en 26 tot 30 van deze wet wanneer het jachtfeiten betreft en overeenkomstig artikel 31 van deze wet wat de bescherming van vogels betreft."

Bij artikel 2 werden er door de heren Dierickx en Geyselings amendementen ingediend die luiden als volgt.

1. In fine van de in punt 1 en 2 telkens voorgestelde tekst de volgende zin toevoegen :

„In elk geval is verboden het vervoeren en in handel brengen van levend en dood wild dat in het Vlaamse Gewest beschermd is."

2. In de in punt 6 voorgestelde tekst van artikel 3 1 ter op de zesde regel de tekst na de woorden „wordt de niet-naleving" vervangen door de volgende woorden :

„gestraft met gevangenisstraffen van 8 dagen tot 2 jaar of met een geldboete van 26 frank tot 300 frank."

Mijnheer Dierickx, ik veronderstel dat u deze amendementen reeds heeft toegelicht.

De heer L. Dierickx : Ik wens het woord niet meer te nemen. Als dit in de parlementaire Handelingen komt, kunnen wij daar binnen een paar jaar nog naar verwijzen.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 2 en de amendementen zijn aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten. Wij zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming houden over de aangehouden amendementen en het aangehouden artikel 2, alsook over het gehele ontwerp van decreet.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, wij gaan onze werkzaamheden voor deze voormiddag beëindigen. Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen. Wij beginnen dan met de Nota over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de persoonsgebonden materies.

De vergadering is gesloten.

- De vergadering wordt gesloten om 12.20 uur.
